

מוציאים

כתב עת הנותן יד לאחים שעייפו מלחפש

גיליון שילוש 3 in 1 • סקירה ומענה לטענות הארגון החרדי-קיצוני "יד-לאחים" במגזין "מחפשים" 3,2,1

ארגון יד-לאחים,
הפרצוף האמיתי, והשיטה:
אלימות, הטרדות ואיומים

הפתעה: בכיר ארגון
יד-לאחים הוא כומר
נוצרי-קתולי שהתגייר

מי סותר את מי?
השוואה בין טענות יד-לאחים
לפרשנות חז"ל העתיקה

הרב דניאל עשור
משקר, מסלף ובודה בזדון
פסוקים בברית החדשה

חשיפה: כיצד הרבנים ערכו
ועיוותו פסוקים בתנ"ך
בצורה שיטתית ומכוונת

קרב ראש בראש:
הדרת נשים בתלמוד
ומעמדן בברית החדשה

התמונה בשער: רבנים חרדים בהפגנה, דצמבר 2013 (צילום: א. שליט)

תוכן עניינים

מי באמת מתאים להגדרה הזו?

כבר אלפיים שנה הרבנים עושים הכל כדי להסתיר מעם ישראל את ישוע ואוסרים על קריאת הברית החדשה. אם הם יכירו בישוע כמשיח, הם יאבדו את הכבוד, הכוח והשליטה שהם כל-כך אוהבים. **תשפטו בעצמכם מי עונה על ההגדרה הזו.**

אנו נמצאים בתקופה בה רבים מאיתנו מקבלים הטרודות שונות ומשונות מיד-לאחים. רבים מכם קיבלו את מגזין "מחפשים" 3,2,1 של יד-לאחים (ואם לא, ניתן לקרוא אותם באתר שלהם).

לא לכל אחד יש את הכלים לשפוט היכן הוא נמצא, האם הוא צועד אל הכיוון הנכון או שמא צועד הוא בכיוון ההפוך. לפיכך יש כאלו שרואים לנכון לנצל את תמימותכם בזדון אך בפנים של מלאכי אור ולהציג בפניכם "הוכחות" מסולפות ושקריות.

המגזין שבידיכם נועד לתת כיוון לאלו מכם שמחפשים תשובות למגזינים של יד-לאחים. במגזין זה אנו נביא בפניכם את סיפורם האישי של רבנים שצעדו שנים רבות בחושך עד שנוכחו לפתע כי הלכו בדרכי אבדון, דרכים ללא מוצא שהובילו לשום מקום.

במסגרת המגזין נטיל גם זרקור אל דברים אפלים ושפלים שנועדו, לצערנו, לבלבל אתכם ולנצל את טוהר ליבכם.

נוכיח לכם כיצד יד-לאחים מוכן לעשות הכל, כולל סתירת חז"ל, רק כדי לנסות לבלבל ולהסתיר את ישוע מכם. כמו כן נזמין אתכם לבקר באתר החדש, בו השבנו לכ-100 טענות של יד-לאחים ושל רבנים שונים; נגד ישוע ונגד הברית החדשה: WWW.MESSIAH.CO.IL

(תהנו :)

המוסר הכפול של יד לאחים

Binyamin Klugger

+1 Add Friend

Message

(facebook.com)

בתמונה: פרופיל הפייסבוק של הרב בנימין קלוגר בעת מעצרו בחשד לביצוע "תג מחיר".

יד-לאחים: "רבע מראשי הקהילות אינם יהודים ורבע נוסף נשואים לנוכריות נוצריות שמצאו את עצמן בקהילות משיחיות"

/// גיליון 1, עמוד 6 ///

האם ליד -לאחים יש מוסר כפול?

העיתונאי ישי פרידמן (news1) חושף: בכיר ארגון יד-לאחים, הרב בנימין קלוגר, הוא לא אחר מאשר בנג'מן לאסאג', נוצרי-קתולי יליד צרפת, שהתגייר! כמה אירוני שמי שמוביל את הארגון ומהווה את הפנים הרשמיות שלו - אפילו אינו יהודי. אירוני עוד יותר בהתחשב בכך שעל פי התלמוד, נשמתו של הגר לעולם לא תהיה כמדגרת נשמתו של היהודי ("שווה לא ישוה אלינו" כדברי חז"ל). מעמדו של הגר על פי ההלכה הרבנית תמיד יהיה משני ונחות לזה של היהודי. בנג'מן לאסאג', ישוע המשיח לא רואה בך נחות, להיפך! הוא אוהב אותך בדיוק באותה המידה שהוא אהב את משה, והוא נתן את חייו עבורך בדיוק כפי שנתן את חייו עבור הרבנים אחרים אתה הולך. ישוע אומר לך Venez à moi! בנג'מן יקר, רק ישוע יתן לך יחס שווה ורק הוא יכול לתת לך חיים נצחיים! לעומת התלמוד הרבני, בתנ"ך ניתן לראות עשרות דוגמאות לגברים בעם-ישראל אשר

בני זוג עובדי אלילים. לא מפני שהם "אינם יהודים", אלא מאחר שנישואים עם בני זוג מהעמים הפאגאנים היה עלול להביא לעבודת אלילים. "כִּי־יָסִיר אֶת־בְּנֶךָ מֵאַחֲרֵי וְעָבְדוּ אֱלֹהִים אֲחֵרִים וְחָרָה אַף־יְהוָה בְּכֶם וְהִשְׁמִידֶךָ מֵהָר" (דברים ז"ד) בהתאם לכך, דווקא בקרב יהודים משיחיים, המתחננים עם בן/בת זוג לא-יהודים שכן מאמינים באלוהי ישראל ובמשיח ישוע, חיהם משקפים בצורה יוצאת מן הכלל את בשורת המשיח ואת אהבתו של אלוהי ישראל לכל בני האדם, אותם ברא בצלמו. ☆

לקחו בנות זוג שלא היו יהודיות ("בנות ישראל"). משה, המנהיג הדגול בכבודו ובעצמו נישא לציפורה שהייתה מדיינית! יוסף, שלקח את אֶסְנָת בת פוּטִי לאשה, ממנה נוצרו השבטים אפרים ומנשה. וכמוכן בעז, שלקח לאשה את רות המואבייה, סבתא רבה של דוד המלך! מעניין כי גם יוסף וגם דוד, אשר דמותם מזוהה עם המשיח, חלקו את משפחתם הפיזית עם גויים. האם היה זה רמז למשפחה הרוחנית שבמשיח ישוע, המורכבת מיהודים ומגויים גם יחד? התנ"ך מסביר את הבעייתיות בנישואין עם

חשיפה: בכיר ארגון יד-לאחים, הרב בנימין קלוגר, הוא לא אחר מאשר בנג'מן לאסאג', נוצרי-קתולי יליד צרפת, שהתגייר!

יד לאחים: "יהודי שמאמין בישו זה כמו צמחוני שאוכל בשר"

גיליון 1, עמוד 15 //

במקום להתייחס לעובדות, משחקים יד לאחים על הרגש ומתייחסים, כמה מפתיע, בצורה מזלזלת לכל יהודי המאמין בישוע ומבלי לשים לב, חוזר הארגון על אחד השקרים הגדולים ביותר של האינקוויזיציה, השקר שאדם יכול להיות נאמן לישוע אך ורק אם יתכחש ליהדותו שלו. אולם ההפך הוא הנכון, הגויים מתקרבים ליהדות האותנית-המקראית כאשר הם מאמינים ביהודי המפורסם בעולם, בישוע. ישוע המשיח קירב מיליוני גויים לאלוהי ישראל, אלוהי אברהם יצחק ויעקב.

גם מבחינה היסטורית, בברית החדשה, היהודים שהאמינו בישוע התפללו מאוד כאשר שמו לב כי פתאום גם גויים החלו להאמין בו. יהודים כמונו, המאמינים בישוע, תמיד היו ראשוני מאמיניו של ישוע בתור משיח, היו יהודים, תלמידיו היו יהודים, הקהילה המשיחית הראשונה היתה של יהודים, ממש כאן בארץ ישראל. הנצרות לא היתה קיימת כמובן, ולא היה דבר כזה "נוצרים" (במובן בו משתמשים בביטוי כיום); היו אך ורק יהודים!

והיום, על פי ויקיפדיה, ישנם בעולם קרוב לחצי מיליון יהודים המקבלים על עצמם את משיחתו של ישוע מהברית החדשה. גם בתקופת השואה, בתור הארור למחנות ההשמדה, היו יהודים רבים שהאמינו כי ישוע הוא המשיח. אולי אינכם מודעים לכך, אולם בכל רחבי העולם ישנן קהילות גדולות של יהודים המאמינים בישוע. בישראל לבדה ישנן מאות קהילות וחוגי בית של ישראלים המאמינים בישוע כמשיח ישראל.

ובכל זאת, הרבנים מתעקשים כי אדם יכול להיות או יהודי או נוצרי; שאי אפשר גם וגם. זאת מאחר שהרבנים מבלבלים בין שני דברים שונים: אנשים נולדים או יהודים או גויים. אם נולדת יהודי אתה יהודי, נקודה. וזה לא משנה אם אתה מאמין במשה, בישוע, במוחמד, בפרויד, בכולם ביחד, או באף אחד בכלל. נולדת יהודי ותמות יהודי.

ואפילו יש והיו, רבנים יהודים מקובלים ומפורסמים, שהאמינו בישוע. אבל רוב הסיכויים שמעולם לא שמעת עליהם, מכיוון שהרבנות שללה מהם את מעמדם וכבודם ברגע בו הסתבר כי הם מאמינים בישוע. אתם מבינים? יכולים להתייחס אל רב כאל מקובל, משכיל, ענק וקדוש. אבל ברגע שהחליט לקבל את משיחתו של ישוע, לפתע הוא נרדף ומתייחסים אליו כאל בור ובוגד, בעוד את העבר הנוצץ שלו משיחים וקוברים עמוק ככל האפשר. המציאות היא שיהודים שהיו דתיים יותר ממך, ומשכילים יותר ממך, מאמינים והאמינו בישוע הוא המשיח היהודי. וסיפורים של כמה מהם ניתן למצוא באתר xRabbi.co.il ★

עדותו של הרב וייס

רב שחיפש... ומצא!

מכך, תמיד לקחתי על עצמי צער על מנת להשביע את רצונה. והדרך בה אני גורם לה לדאוג כעת, צריך לשמש כהוכחה עבודה כי אני משוכנע באמיתות הדבר ולכן לא אוכל לשנות את דרך מחשבותי סתם כך. עוד לפני שהספקתי לסיים את דבריי, נכנס אבי לחדר ולכן השתקנו מיד. בלילה הורי התעוררו והחלו לדבר על "מצבי", מאותו הלילה הם פקחו עלי עין ועקבו אחר צעדי בזהירות רבה. אם הייתי קורא כל ספר מלבד התלמוד, הם היו שורפים אותו באש. כך זה נמשך במשך שנה תמימה. ערב אחד, אבי שוחח עמי בצורה חמורה. עניתי לו כי לקלל אותי ולאיים עלי לא יגרם לי לפתע לשנות את מחשבותיי. הייתה זו הראשונה מבין שיחות רבות שהפכו את חיי לבלתי נסבלים, בלשון המעטה. החשיבו אותי לחוטא גדול ולכן נחשבתי כ'הסיבה לכל סבל וצער שנפל

ולדתי בפולין, שם אבי היה רב מכובד וכך גם אמי, היא דיברה הן פולנית והן עברית והייתה אדוקה מאוד באמונתה. לאחר מספר שנים בישיבה תלמודית, חזרתי הביתה והמשכתי ללמוד נושאים שונים שסיקרו אותי. אם כי לא הייתה לי כוונה להישאר לאורך זמן בבית מאחר ודעותיי ודרך מחשבותיי המדעיות היו "קיצוניות" מדי עבור הוריי. לא היה לי שקט פנימי כבעבר, אם בעבר נהניתי להתעמק בתלמוד וביצירות יהודיות קלאסיות, עתה רותקתי והוקסמתי לחקור את הנבואות בתנ"ך. שוב למדתי את האגדתא המסורתית אך הפעם התחלתי לפקפק אולי גדולי התלמוד שגו בעודם דנים את - האדם הדגול ביותר של עמם למוות, אולי היה כדאי להם לחקור עליו תחילה לפני שדחו אותו...

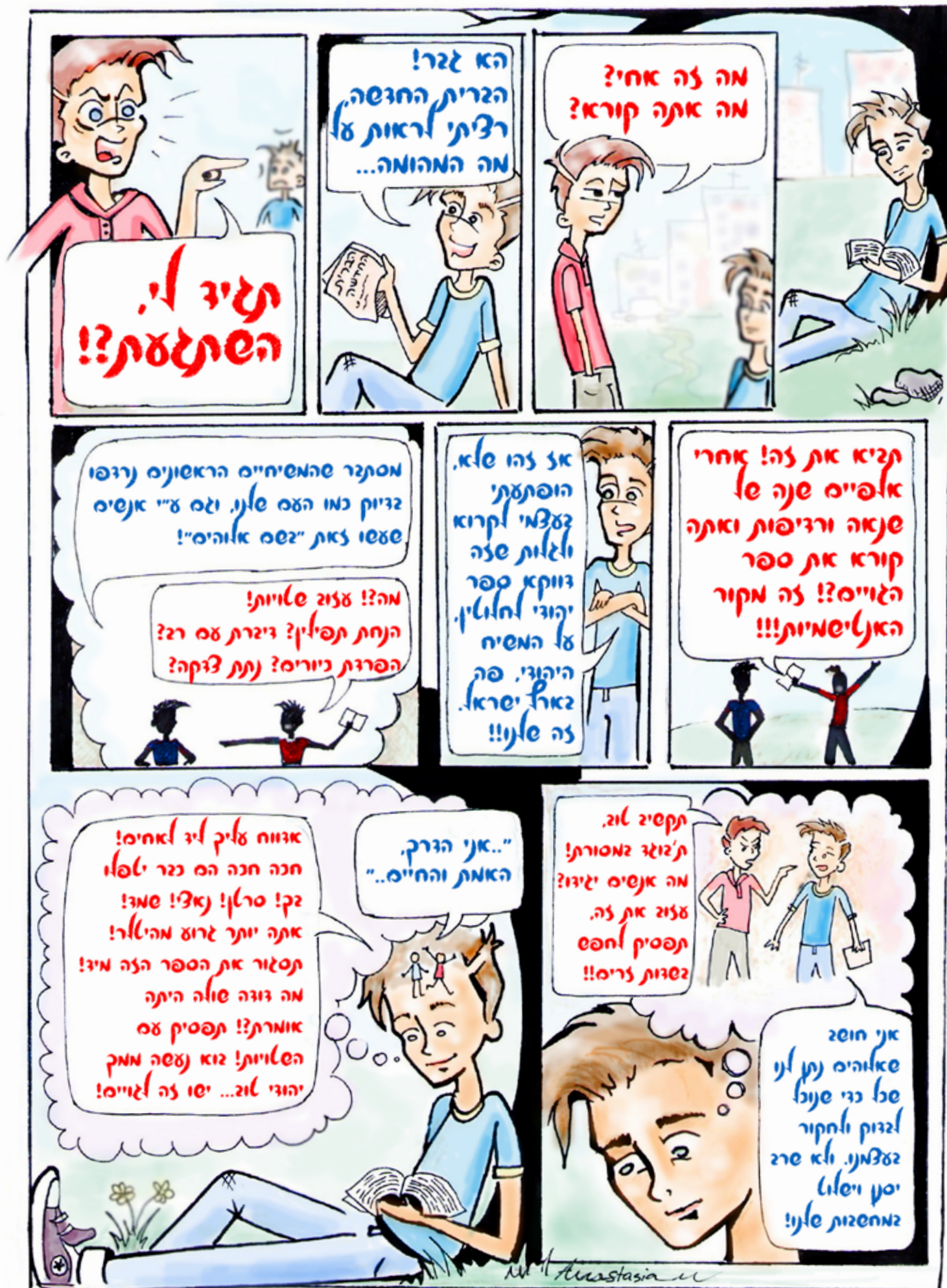
ככל שהמשכתי לחקור את האגדתא, כך מחשבותיי התבהרו והתחדדו, רעיונות מבעיתות ומחרדות חלפו בראשי, אולי "הוא" אכן היה המשיח המובטח? החלטתי להשוות את הסברי התלמוד אל מול נבואות התנ"ך ולהפתעתי גיליתי שכל אשר הנביאים ניבאו על חייו של המשיח התמלאו באופן מושלם בחייו של ישוע. מאותה העת כבר לא היה לי רגע של שקט, אך בכל זאת לא היה לי האומץ לספר במה ליבי חושד, ביודעני שקולי יהיה כמו מטיף באמצע שמחה.

בשל גילי הצעיר, שמרתי את מחשבותיי לעצמי. יום אחד שמעתי מחברי היהודים סיפורים אכזריים ומרושעים על אותו ישוע, כל כך הוטדתי על ידי כך שבקושי יכולתי לשלוט בעצמי. כשחזרתי הביתה אמי זיהתה על פני כי משהו קרה, לא רציתי לספר לה, אך בעודה מתעקשת שוב ושוב, נשברתי וסיפרה לה את כל אשר על לבי. בכעס ותדהמה היא זעקה "אתה בכלל מבין מה אתה אומר?! השטן השתלט עליך! אלוהים יעניש אותך על כך!". אך כשהבינה שצעקות וכעס לא מועילים, היא שינתה אסטרטגיה והחלה מתחננת שאפטר מהרעיונות המופרעים הללו, כל עוד יש זמן לכך. תשובתי אליה היתה שעד אז מעולם לא גרמתי לה צער, ויותר

"להפתעתי גילית שכל אשר הנביאים ניבאו על חייו של המשיח התמלאו באופן מושלם בחייו של ישוע."

על המשפחה. בסופו של דבר, נאלצתי עזבתי לבית דודי בלודז' שבמרכז פולין. דודי היה איש עשיר, לא היו לו ילדים והוא שמח מאוד לארח אותי בביתו, אך לאחר שקיבל מכתב מאבי, הוא שינה יחסו כלפי כל כך עד כי היה עלי לעזוב. בוא בזמן, חברים הזמינו אותי להתאכסן עמם. הרווחתי את פרנסתי על ידי הוראה בעודי עצמי ממשיך ללמוד. לבסוף סיימתי את לימודי והוכשרתי כרב מן המניין. עדויות נוספות של רבנים ניתן למצוא באתר: www.xRabbi.co.il ★

A circular cutout in a document, revealing Hebrew text underneath. The text is written in a traditional script, likely from a religious or historical document. The cutout is positioned in the upper right quadrant of the page.

הרב דניאל עשור: "אין זה פירושו האמיתי של הפסוק בפרשת ויחי (בראשית מ"ט) על בוא שילה, הוא המלך המשיח. מהו אם כן הפירוש אמיתי? זוהי איננה נבואה לעתיד, אלא הוראה וציווי לישראל שבכל עת שתשתרר מלכות בישראל יש להמליך מלך דווקא מבית דוד"

גיליון 1, עמוד 5. הרב דניאל עשור

פרשנות חדשה לפסוק. לכן לטענתם של הרבנים מדבר הפסוק על כך שהמשיח יגיע בזמן שמלך משושלת יהודה ימלוך. או, כפי שראינו מהציטוט של דניאל עשור, הפסוק כלל לא מתייחס ולא מנבא על המשיח.

נשמח להוכיח לכם מתוך הטקסט עצמו שאכן מדובר בנבואה על המשיח ועל כך שהמשיח יהיה משושלת יהודה. אבל כדי שאחר כך יד לאחים לא יאשימו אותנו כי מדובר בפירוש "נוצרי מיסיונרי", הגענו למסקנה שיהיה קל יותר לשכנע אתכם אם נוכיח לכם שפירושים מודרניים, כגון פירושו של הרב עשור, הם סתירה גמורה למחשבת ישראל הקלאסית ולחז"ל; וכי הרב עשור המציא בעצמו פירוש חדש לקטע, אך ורק כדי להוציא את המשיח מתוכו. זאת כמובן, כדי שכבר לא יצביע על ישוע מנצרת.

תרגום אונקלוס היהודי לארמית מתרגם את הקטע כך: "לא יעבור שלטון מבית יהודה וסופר מבני בניו עד עולם עד שיבוא משיח שלו המלכות ולו ישמעו עמים" (מקור בארמית: "לא יעדי עבד שולטן מדבית יהודה וספרא מבני בנוהי עד עלמא עד דייתי משיחא דדיליליה היא מלכותא וליה יתמעון עממיא"). מה שהרב עשור כנראה לא יודע, זה ש"שילה" תמיד נתפס בקרב חז"ל כשמו של המשיח. ראו לדוגמה את וויכוח הרמב"ן, היום השלישי. שם מיוחס הקטע ל"שילה", שהוא המשיח, בהתייחסות לכך שיהיה משושלת דוד: "באמת כי המשיח יבוא יהיה איש גמור, בן איש ואישה מזיווג שניהם כמוני, ויהיה מיחס דוד וזרעו כמו שכתוב, ויצא חוטר מגזע ישי וגו', ואומר 'עד כי יבוא שילה'." ☆

בבראשית פרק מ"ט נמצאת הנבואה הידועה על ייחוסו של המשיח לשבט יהודה. פסוק י' אומר: "לא יסור שִׁבְט מִיְהוּדָה וּמַחְקֶק מִבֵּין רַגְלָיו עַד כִּי יָבֹא שִׁילָה וְלוֹ יָקֵהת עַמִּים".

במילים פשוטות: יעקב, מתנבא על כך ששבט יהודה לא יאבד את זהותו ואת זכותו לשלוט על שאר השבטים, עד אשר יבוא המשיח. גם ביאורים ותרגומים יהודים עתיקים לתנ"ך, כגון התרגום הסורי ותרגום השבעים, מפרשים את הפסוק באותה צורה. פסוק זה מלמד אותנו שלושה דברים: ראשית, לא רק שהמשיח יהיה צאצא של אברהם, הוא גם יהיה צאצא של יהודה. שנית, השבט והמחוקק, מצביעים על כך שהמשיח הוא מלך בסמכותו. שלישית, המשיח אמור לבוא לפני ששבט יהודה יאבד את זהותו. מה שמציב מסגרת זמן להתגשמות הנבואה. הרישומים שתיעדו את ההשתייכות השבטית בעם ישראל הוחזקו בבית המקדש בירושלים. רישומים אלו (מגילות היוחסין) נחרבו עם חורבנו של בית המקדש לפני כאלפיים שנה, בשנת 70 לספירה. כתוצאה מכך, כיום בלתי אפשרי להוכיח אם אדם מסוים שייך לשבט יהודה או לא. עם ישראל, שאמור לזהות את המשיח לפי הנבואות בתנ"ך, כבר לא יכול לדעת האם מועמד מסוים שייך או לא שייך לשבט יהודה. הבעיה אף מתגברת עם העובדה שרוב שושלות ישראל כבר מזמן התערבבו בנישואי תערובת. אבל זהו כבר נושא לעת אחרת...

לכן, לא היתה ברירה, אלא להמציא דרך יצירתית להתמודד עם הבעיה; להמציא

המשיח אמור לבוא לפני ששבט יהודה יאבד את זהותו אך עם ישראל, שאמור לזהות את המשיח לפי הנבואות בתנ"ך, כבר לא יכול לדעת האם מועמד מסוים שייך או לא שייך לשבט יהודה

כתב

/// גיליון 2, עמוד 16: ///

"ואל באלה ההוצאה: אני לוצה את הבית, התחברתי למיטון, הלאה הבא הוא יתקן
מוחלט לא קשר עם ההורים ושיחות אפון עם 'אח אבול' לשאר ומפקח איתן..."

נשים יישמע מחוץ לביתו גם כאשר יקיים שמחה בביתו.
ו. לא יחזיק בביתו מכשיר רדיו או טלוויזיה.
ז. לא ישמע בנגינת תקליטים שיר אפיקורסים או שירת נשים.
ח. בני המשתכנים לא יביאו לביתם חברים או חברות שאינם מקבלים חינוך חרדי ולא יתחברו עמם.
דרך אגב, אף לא אחת מהתקנות הללו, לא תמצאו בתורת משה. הכל חלק מאותה תורה שהמציאו הרבנים, "התורה שבעל פה".
נמשך הלאה ונעבור להגדרה הבאה: "סטאטוס מיוחד למסגרת התנועתית שלהן או למנהיגן".
הרשו לנו לצטט לכם היישר מהתלמוד: "חמורים דברי זקנים מדברי נביאים", הרבנים שמים את עצמם מעל נביאי התנ"ך. רבי עקיבא לקח זאת צעד קדימה "את ה' אלהיך תירא", לרבות תלמידי חכמים, לפי רבי עקיבא, תלמידי ישיבה חכמים מקבלים את הסטטוס של אלוהים.
"מאן מלכי רבנן", מי הם המלכים - חכמים". הרבנים רואים בעצמם מלכים.
על תלמיד הישיבה נצטווה "לכבד את רבו יותר מאשר את אביו". (משה אברבך, "החינוך היהודי בתקופת המשנה והתלמוד").
אם מישהו עובר על מצוות רבו, עונשו מוות: "כל העובר על דברי סופרים חייב מיתה". (מסכת גיטין) ו"כל המלעג על דברי חכמים נידון בצואה רותחת". (מסכת עירובין)
כפי שאתם רואים, התלמוד מעניק סטאטוס מיוחד לאלוהי לרבנים, שהם מנהיגי הכת החרדית.

צייתן וכנוע. קבוצות כיתתיות טוענות לקיומו של סטאטוס מיוחד למסגרת התנועתית שלהן או למנהיגן. המעמד המיוחד הזה מעמיד אותן בסתירה לנומרות ולתפיסות החברתיות המקובלות וכן בניגוד לתא המשפחתי ולערכיו. כתות נוהגות להסתיר את אופיין ומטרותיהן האמיתיות מחברים עתידיים, באמצעות פעילות מטעה ומוליכת שולל שנועדה לפתות מגויסים חדשים.
בואו נחזור להגדרה "הקבוצה מכתובה באופן טוטאלי את אופי ההתנהגות, החשיבה והרגשות של החברים בה". הכנסו לשכונה או לישיבה חרדית, האם לבושם, אורח חייהם וחשיבתם של בני הישיבה מושפעים ומוכתבים על ידי הרב העומד בראשה? כיצד להתפלל, כיצד להסתפר, כיצד להתלבש, מה לא לאכול, מה כן לאכול ואיך; כיצד והיכן מותר לשבת באוטובוס או איפה מותר ללכת במדרכה; עם מי להתחתן, עם מי לבלות, במי אסור לגעת, ובאיזו שפה לדבר.

ראו להלן ציטוט מתוך עיקרי התקנות לדיירי שייכון חרדי מוכר בירושלים וחשבו בעצמכם האם הוא מתאים להגדרה של כת:

- א. "על המשתכן ומשפחתו ללכת בלבוש צנוע. על הנישאים ללבוש שרוולים ארוכים, שמלות ארוכות וגרביים ארוכות.
- ב. האנשים והילדים לא יגדלו בלורית.
- ג. הנשים תגזזנה את שער ראשן.
- ד. הבנים והבנות יתחנכו אך ורק בבתי חינוך של חרדים וגם בביתם יתחנכו באותו החינוך.
- ה. על המשתכן למנוע מכך שקול זמרת

ל יהודי-משיחי, וכל מי שמכיר יהודים משיחיים, יודע עד כמה השקרים הללו הזויים; אף אחד לא מתנתק מהמשפחה שלו; איש לא "שומר ומפקח" על שיחות טלפון של אף אחד אחר. ברור שמדובר בניסיון נואש ומעליב של הארגון יד-לאחים לגרום ליהודים המשיחיים להראות ככת למי שאינו מכיר אותם. מעניין שהם לא השכילו לצטט אף אדם או "תקנון" או פסוק עליהם הדברים מבוססים, אלא פשוט סיפרו סיפור-סבתא בניסיון לשחק על הרגש בצורה מניפולטיבית. בואו ונבחן מי באמת מתאים להגדרה של כת?

מילון אבן שושן מגדיר כת בצורה הבאה:

"חבורה, סיעה, קבוצת אנשים שהתפלגה או שפרשה מרוב הציבור בשל שוני וניגודים בדעותיה בענייני דת, חברה, וכדומה. כת במובנה המוכר לנו כיום היא קבוצה סגורה, יותר או פחות, שמנהיגה או מנהיגיה משתמשים בטכניקה הידועה בשם "mind control" שבי מחשבת, רגשי ורוחני, בתרמית ובשטיפות מוח, כדי לשעבד את חבריה ולנצל את משאביהם. הניצול עשוי להיות כספי, נפשי ואף מיני".

המרכז הישראלי לנפגעי כתות נותן את ההגדרה הבאה:

"כת היא קבוצה מניפולטיבית, המנצלת את חבריה ועלולה לגרום להם לנזקים פסיכולוגיים, כלכליים ואף לפגיעה פיזית. הקבוצה מכתובה באופן טוטאלי את אופי ההתנהגות, החשיבה והרגשות של החברים בה. טכניקות שונות של מניפולציות משמשות בה, כדי להפוך מגויס חדש לחבר כת לויאלי,

נעבור להגדרה הבאה: "מנהיגיה משתמשים בטכניקה הידועה בשם "mind control", שבי מחשבת, רגשי ורוחני, בתרמית ובשטיפות מוח, כדי לשעבד את חבריה ולנצל את משאביהם".

הרבנים לא הסתפקו בהאדרת שמם; הפרופגנדה שלהם עברה לשימוש באיומים ובהפחדה שיטתית של ממש במטרה ברורה לקבע את מעמדם בתודעת ציבור חסידיהם. הם הטיפו כי "אפילו מה שתלמיד וותיק עתיד להורות לפני רבו, כבר נאמר למשה בסיני". הרבנים משעבדים ומנצלים את משאביהם של ההולכים אחריהם, שנאמר בתלמוד "כל המטיל מלאי לכיס תלמידי חכמים זוכה ויושב בישיבה של מעלה" (פסחים, דף נ"ג, ב). הרבנים מוכרים ישועות, מוכרים את ברכתם לעולם הבא, מוכרים תפילות בכותל, מוכרים קמעות למזל, מוכרים ספרי

תורה מהודרים, מוכרים שטרות של דולר שנגעו בהם רבנים כאלה ואחרים ומוכרים עוד הרבה דברים בהרבה מאוד כסף, לכל מי שהולך אחריהם בעיוורון. מה לדעתכם חושב אלוהים על המסחרה שהרבנים עושים על חשבונם?

אין ספק שהחברה החרדית קולעת בול להגדרה של כת. ומעניין לשים לב לקונטראסטיות של הברית החדשה, היוצאת נגד הרעיון שניתן לקנות את אלוהים בכסף: בברית החדשה מסופר על אדם בשם שמעון שביקש לרכוש רוחניות בכסף, ממש כמו שעושים הרבנים היום: "כְּשֶׁרָאָה שְׁמַעוֹן כִּי בִסְמִיכַת יְדֵי הַשְּׁלִיחִים נִתְּנָת רוּחַ הַקֹּדֶשׁ, הִגִּישׁ לָהֶם כֶּסֶף בְּאֶמְרוֹ: "תִּתְּנוּ גַם לִי אֶת הַסְּמִיכָה הַזֹּאת, שֶׁכָּל מִי שְׁאֶסְמָךְ אֶת יְדֵי עָלָיו יִקְבַּל אֶת רוּחַ הַקֹּדֶשׁ" (מעשי השליחים

ח:21-18) ושימו לב לתגובתו החריפה של אחד משליחיו של ישוע, לבקשתו של שמעון: "כֶּסֶף יְהֵא אֶתְךָ לְאַבְדּוֹן, מִפְּנֵי שְׁחָשִׁבְתָּ לְקִנּוֹת בְּכֶסֶף אֶת מִתְּנַת אֱלֹהִים, אִין לָךְ חֵלֶק וְנִחְלָה בְּדָבָר הַזֶּה, כִּי לְבָבְךָ אֵינְנוּ יוֹשֵׁר לִפְנֵי הָאֱלֹהִים". אין ספק; קבלת תשלום כספי עבור קניין רוחני, נחשבה לתועבה בעיני ישוע ותלמידיו. שאול השליח חיזק עמדה זו נחרצות כאשר אמר: "הֲרִי אִין אָנוּ כְּמוֹ הָרְבִים הָעוֹשִׂים מִסְחָר בְּדָבָר אֱלֹהִים, אֲלֹא לְנֶגֶד עֵינֵי אֱלֹהִים, בְּיוֹשֵׁר לֵב וּמִטַּעַם אֱלֹהִים" (אגרת שאול השנייה אל הקורינתיים, פרק ב' פסוק 17).

ראיתם את הניגוד? גם בתקופתו של ישוע, היתה ביהדות אותה מסחרה כמו היום; אנשים ניסו לקנות ולמכור את אלוהים בכסף. ונגד זה יצאו ישוע ושליחיו. ישוע אמר לתלמידיו: "רְפָאוּ חוֹלִים, הָקִימוּ מְתִים, טְהַרוּ מִצְרָעִים, גָּרְשׁוּ שִׁדְדִים; חֲנֹם קְבִלְתֶּם, חֲנֹם תִּתְּנוּ" (מתי י 7-8). וזאת אחת הסיבות שהרבנים דחו אותם אז ודוחים את ישוע גם היום. כי אם הם יכירו בישוע כמשיח, הם יאבדו את הכבוד, הכוח והשליטה שהם כל-כך אוהבים; וכמובן את מקור פרנסתם. כבר אלפיים שנה הרבנים עושים הכל כדי להסתיר מעם ישראל את ישוע ואוסרים על קריאת הברית החדשה. אז מי לפי דעתכם מתאים יותר להגדרה של כת?

אין ספק שהחברה החרדית קולעת בול להגדרה של כת. ומעניין לשים לב לקונטראסטיות של הברית החדשה, היוצאת נגד הרעיון שניתן לקנות את אלוהים בכסף

האמנם?

תחילה קצת רקע: לאחר חורבן בית המקדש השני, בעוד אין כהונה, מזבח או הקרבת קורבנות, היה על חז"ל למצוא דרך חדשה בה יוכלו להעביר ולשמר את הכוח לידיים שלהם בצורה בלעדית, כך שתוכל היהדות לפעול גם ללא בית המקדש. או במילים אחרות, היה עליהם להמציא תורה חדשה יש מאין, והם אכן עשו זאת; את התורה שהמציאו כינו בשם "התורה שבעל פה". תורה זו נותנת להם, לרבנים, את הכוח והשליטה על כל חיי הדת והחברה של עם ישראל. ועל מנת לשכנע את עם ישראל בתורה החדשה הזו, טענו וטוענים הרבנים עד היום כי מה שהם מכנים "התורה שבעל פה", בעצם ניתנה למשה עוד במעמד הר סיני. הרמב"ם לדוגמה, בתחילת הקדמתו למשנה, טען כי משה ידע את כל התורה שבעל פה, בעל פה (!!!), והנחיל אותה לחכמים ולהמון העם. גם רש"י חיזק זאת וטען כי "היו סדורות לו על הפה, עד שכתבן". הרב יחזקאל סופר מוסיף כי "משה זכר בעל פה את כל הפרשיות".

זה נשמע נחמד, אבל האמת היא שלפחות ארבע פעמים בספר התורה משה בעצמו לא ידע לתת תשובה לגבי מצוות. (ויקרא פרק כד, במדבר פרקים ט', ט"ו, וכו'). בכל אחת מהפעמים הללו משה פנה ישירות לאלוהים והמתין לתשובתו. זאת אומרת, שלעומת טענתו של הרמב"ם, של רש"י ושל הרב יחזקאל סופר, משה לא קיבל תורה

הרב יחזקאל סופר על התורה שבעל-פה: **"גם את החלק הזה קיבל משה רבנו מבורא העולם בעצמו ובו ביאר הקב"ה בעצמו בפני משה בעל פה את פרטי הפרטים של תרי"ג (613) המצוות המוטלות על יהודי. בביאור זה שנמסר לו בעל פה, כלולים כל פרטי המצווה ואופן ביצועה המדויק.."** // גיליון 3, עמוד 15

שבעל פה, אשר בה מצוי הסבר כולל ומקיף בנוגע ליישום של כל חוקי התורה כולה. תורה שבעל פה מעולם לא ניתנה למשה במעמד הר סיני.

התנ"ך מעיד באופן חד-משמעי על כך שהברית של אלוהים עם עם-ישראל הייתה מבוססת אך ורק על התורה הכתובה אשר ציווה על משה לכתוב. בספר שמות פרק כ"ד פסוקים ג-ד, מצווה אלוהים על משה: "כְּתֹב-לְךָ אֶת-הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, כִּי עַל-פִּי הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, כָּרַתִּי אִתְּךָ בְּרִית-וְאֶת-יִשְׂרָאֵל." לא מוזכרת כאן שום תורה אחרת ובוודאי לא תושב"ה של מסורת לא כתובה שלכאורה הייתה מועברת מפה לאוזן. אך חז"ל ניסו לאלץ אותנו לחשוב שכן כלולה תורה שבעל פה. הם המציאו דרש על פיו שכשאלוהים אומר "כִּי עַל-פִּי הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה," ה"על פי" משמע: על השפתיים. אך כידוע, בעברית מקראית ובעברית מודרנית "על פי" אינו מתפרש כ"על השפתיים", אלא "לפי", כלומר: לפי הדברים האלה (על כך הרחבנו במאמר שבעמוד 5). אין ספק שהתלמוד מהווה יצירה מרשימה; כשניים וחצי מיליון מילים ב- 63 ספרי היסטוריה המלאים בידע אנושי, ביוכחים בין חכמים יהודים ובפולקלור יהודי של תרבות ומסורת. אך אין כל ביסוס היסטורי או מקראי לכך שמסורת כתובה זו ניתנה למשה במעמד הר סיני, אלא להיפך.

אם הייתה קיימת תורה שבעל פה, כזאת שאלוהים נתן למשה, הייתם מצפים לקרוא עליה מאות - אם לא אלפי פעמים - לאורך התנ"ך. אך אלוהים ומשה מעולם לא הזכירו את המושג "תורה שבעל פה"; וגם יהושע ממשיכו של משה, גם עזרא הסופר וגם כל נביאי התנ"ך, מעולם לא הזכירו את המושג "תורה שבעל פה". בתנ"ך, אין זכר למלך או לנביא בישראל אשר כיוונו או דיברו אפילו ברמז על כך שמשה קיבל מאלוהים תורה שבעל פה. לו הייתה קיימת תורה שבעל פה, היא לא היתה חלק בברית של אלוהים עם עם-ישראל; אם היא היתה קיימת, היא כנראה לא ממש עניינה אף אחד, שהרי כפי שתוכלו להיווכח בעצמכם, בתנ"ך, אין

אם הייתה קיימת תורה שבעל פה, כזאת שאלוהים נתן למשה, הייתם מצפים לקרוא עליה מאות - אם לא אלפי פעמים - לאורך התנ"ך. אך אלוהים ומשה מעולם לא הזכירו את המושג "תורה שבעל פה"; וגם יהושע ממשיכו של משה, גם עזרא הסופר וגם כל נביאי התנ"ך, מעולם לא הזכירו את המושג "תורה שבעל פה".

נביא, כהן, או מלך אשר אי פעם דברו או הזכירו "תורה שבעל פה"; אף אחד מהם לא הביע שום עניין או רצון לדעת ו/או לציית לתורה שבעל פה לכאורה. במילים אחרות, על בסיס מה שכתוב בתנ"ך, לא הייתה ולא נבראה "תורה שבעל פה" שניתנה למשה בהר סיני על ידי אלוהים. "תורה שבעל פה" איננה אלא אגדה שהמציאו הרבנים כדי להעניק לעצמם את הכוח והשליטה. הביטוי "ספר תורה" מופיע אין ספור פעמים לאורך התנ"ך. כאשר קוראים את דברי הרבנים מקבלים את הרושם כי המושג "תורה שבעל פה" יופיע מאות פעמים... למעשה, אזכור המושג "תורה שבעל פה" לא מופיע גם בשום מקום מחוץ לתנ"ך. אלא, שלפתע הופיע לראשונה קרוב לאלף וחמש מאות שנה לאחר משה. הרב מרדכי נויגרשל טוען על התורה שבעל

פה כי: "התורה מועברת מדור לדור תוך רציפות היסטורית בלתי פוסקת".

בספר יהושע אלוהים פונה אל יהושע בן נון וממנה אותו למנהיג; בפרק א' פסוק ח' אומר אלוהים ליהושע: "לא-יָמוּשׁ סֵפֶר הַתּוֹרָה הַזֶּה מִפֶּיךָ וְהָיְתָ בּוֹ יוֹמָם וָלַיְלָה לְמִעַן תִּשְׁמֹר לַעֲשׂוֹת כְּכָל-הַכְּתוּב בּוֹ כִּי-אֶזְרָא תִּצְלִיחַ אֶת-דְּרָכְךָ וְאֶזְרָא תִּשְׁפִּיל". מעניין נכון? אלוהים אומר ליהושע כי עליו לעשות כל *הכתוב* בספר התורה, אלוהים אינו מצוין ואינו רומז על קיומה של תורה שבעל פה, המועברת אליו ממשה. כבר בתחילה אם כך, אנחנו רואים ש"רציפות היסטורית בלתי פוסקת" ממש לא היתה קיימת. אבל יש להזכיר כי מסורת של חכמים ומצוות של מלומדים כן מוזכרות לעיתים בתנ"ך, אבל זה תמיד בצורה שלילית! לדוגמא, עמוס פרק ה', שם אומר אלוהים לעם ישראל: "שִׁנְאַתִּי מִקְּאֲסֹתֵי חִיָּכֶם". או ישעיהו פרק כ"ט, שם אומר אלוהים לעם ישראל: "וַיֹּאמֶר אֲדֹנָי יְיָ כִּי נָגַשׁ הָעָם הַזֶּה בְּפִי וּבִשְׁפָתָיו כְּבָדוֹנִי וְלִבּוֹ רַחַק מִמֶּנִּי וְנִתְּחַי וְרָאִתָּם אֹתִי מִצֻּרֹת אֲנָשִׁים מְלֻקָּדָה". אלוהים הביע את כעסו על עם ישראל על כך שהוא הולך אחרי מצוותם של האנשים המלומדים, ממש ובדיוק כמו היום, ה"תורה שבעל פה" שהמציאו הרבנים כדי שיהיה להם הכוח והשליטה עליכם, על כולנו...

אבל ההוכחה המוחצת ביותר לכך שרעיון התושב"ע אינו אלא המצאה רבנית, מגיעה דווקא מאתיופיה: יהודי אתיופיה עלו בחזרה לארץ ישראל לאחר אלפיים שנות גלות; יהודים אלו לא הכירו במסורת הרבנית ולא הרבנים; לא הכירו במסורת הרבנית ולא שמעו מעולם על המצאתה של התורה שבעל פה. מעניין נכון? הם, שחיו בישראל לפני למעלה מאלפיים שנה ורק עכשיו חזרו, אינם מכירים בקיומה של אותה תורה שבעל פה אשר בה מנופפים הרבנים. מפתיע אתכם? אותנו לא. זו היא הוכחה נוספת לכך שהתורה שבעל פה מעולם לא ניתנה למשה בברית סיני. אדרבא, זו ראיה נוספת לכך שמדובר בהמצאה של חז"ל על מנת שיוכלו לקיים יהדות ללא בית מקדש, וללא המשיח שדחו. ☆

רדיו אֶגְפָּה
רדיו שבא מאהבה

תחנת הרדיו המשיחית הראשונה בישראל

WWW.MESSIANIC.CO.IL

יד לאחים: "כל יהודי באשר הוא, נחשב בן של אלוהים!" יש לו קשר ישיר ואישי עם בורא עולם!"

גיליון 1, עמוד 15

אכן, אלוהים הוא כמו אבא (לאילו שהולכים אחריו ומקבלים את התגלותו במשיח), אבל אלוהים הוא בנוסף לזה גם קדוש, טהור ומושלם. הוא אינו בא במגע עם מי שאינו טהור ומושלם; עם בני אדם חוטאים. לכן אנחנו צריכים ותמיד היינו צריכים מתווך יהודי מעולם לא היה מסוגל לפנות ישירות וללא תיווך לאלוהים. זו מחשבה חמימה ונחמדה, אך לא מקראית כלל.

התנ"ך מלמד שבעקבות החטא שחדר לעולם, אין עוד קשר ישיר בין בני אדם לאלוהים, כפי שהיה בתחילה. החטא השוכן בנו מפריד אותנו מאלוהים. הנביא ישעיהו תיאר זאת בצורה טובה: "הֵן לֹא-קָצְרָה יַד-יְהוָה מִהוֹשִׁיעַ וְלֹא-כָבְדָה אֲזִנּוֹ מִשְׁמוֹעַ; כִּי אִם-עֲוֹנוֹתֵיכֶם הִיוּ מַבְדִּילִים בֵּינְכֶם לִבִּין אֱלֹהֵיכֶם וְחַטָּאוֹתֵיכֶם הִסְתִּירוּ פָנִים מִכֶּם מִשְׁמוֹעַ". ואכן, בתורה אנחנו למדים כי כאשר נתן אלוהים את התורה, רק הכוהנים היו רשאים להיכנס לקודש הקודשים, וזאת לאחר שהקריבו קורבן על מנת לטהר תחילה את עצמם. הכוהנים גישרו ולמעשה תיווכו בין עם ישראל לבין אלוהים. נכון, באופן כללי, כל יהודי יכול היה לזעוק לאלוהים ולהתחנן לחסדו. אבל בלי הכפרה שהקריב הכהן הגדול, אף יהודי לא יכול היה לבוא ישירות אל נוכחות אלוהים. לכן אחד מתפקידיו של המשיח, עליו מנבאים נביאי התנ"ך, הוא להוות כהן גדול עבורנו; לא כהן שמקריב עבורנו קורבן וכפרה, אלא כהן אולטימטיבי המהווה בעצמו את הקורבן ואת הכפרה שלנו; ובקורבנו נסלחים לנו חטאינו, ודרכו נפתחת לנו הדלת לאלוהים.

אך לא מעט רבנים מודרניים בימנו, מהסיבה הברורה, יוצאים נגד הרעיון המושרש כל-כך עמוק בתנ"ך, בטענה שלכל יהודי באשר הוא יש גישה תמידית וישירה אל אלוהים. ראו לדוגמה את דבריו של הרב דניאל עשור: "הנביא ירמיהו כותב 'ולא ילמדו עוד איש את אחיו לאמור דעו את ה' כי כולם ידעו אותי למקטנם ועד גדולם נאום ה' כי אסלח לעוונם ולחטאם לא אזכור עוד'. הרב מצטט פסוק אחד, את פסוק ל"ג מתוך פרק ל"א וממשיך לטעון: 'הפסוק מלמד כי בשל סליחת החטאים הישירה ללא שום אמצעי מתווך כולם ידעו אותו ידיעה ישירה'."

לכאורה לא נכרתה פה ברית, אין אמצעי מתווך וכולם פתאום נהנים מקשר ישיר עם

אלוהים. כל זאת בניגוד גמור לכל מה שקורה בתנ"ך; לדוגמה, בפרק כ"ו שבספר דברי הימים ב', שם המלך עוזיהו החליט להיכנס למקדש ולהקטיר קטורת; יתכן כי הכוונות שלו היו טובות, אך הוא הוכה בצרעת מפני שנכנס למקום הקדוש ועשה משהו שרק לכוהנים הותר לעשות. אפילו המלכים היו צריכים לעבור דרך מתווך, דרך הכהן הגדול, כדי להגיע לידי התחברות עם אלוהים. מעניין מה היה קורה לרב עשור אם היה מנסה להיכנס לקודש הקודשים בבית המקדש...

אבל בואו נחזור לירמיהו פרק ל"א; שימו לב כיצד הוציא הרב עשור את הפסוק מהקשרו. בואו נקרא שוב את הפסוק, הפעם נתחיל שני פסוקים אחורה, מתחילת הנאום של אלוהים, החל מפסוק ל': "הִנֵּה יָמַי בָּאִים נְאֻם-יְהוָה וְכָרְתִי אֶת-בֵּית יִשְׂרָאֵל וְאֶת-בֵּית יְהוּדָה בְּרִית חֲדָשָׁה: לֹא כְבָרִית אֲשֶׁר כָּרְתִי אֶת-אֲבוֹתָם בְּיוֹם הַחֲזִיקִי בְּיָדָם לְהוֹצִיאֵם מֵאֶרֶץ מִצְרָיִם אֲשֶׁר-הִפָּקֵה הִפְרִי אֶת-בְּרִיתִי וְאֹלֹכִי בַעֲלָתִי בָם נְאֻם-יְהוָה: כִּי זֹאת הַבְּרִית אֲשֶׁר אֶכְרֹת אֶת-בֵּית יִשְׂרָאֵל אַחֲרֵי הַיָּמִים הָהֵם נְאֻם-יְהוָה וְהָיִיתִי אֶת-תּוֹרָתִי בְּקֶרֶבָם וְעַל-לִבָּם אֶכְתֹּבָנָה וְהָיִיתִי לָהֶם לְאֱלֹהִים וְהִפָּקֵה יְהוֹי-לִי לְעַם: וְלֹא יִלְמְדוּ עוֹד אִישׁ אֶת-רֵעֵהוּ וְאִישׁ אֶת-אָחִיו לֵאמֹר דַּע אֶת-יְהוָה כִּי-כֹלָם יֵדְעוּ אוֹתִי לְמִקְטָנָם וְעַד-גְּדֻלָּתָם נְאֻם-יְהוָה כִּי אֶסְלַח לְעֹנָם וּלְחַטָּאתָם לֹא אֶזְכֹּר-עוֹד".

אלוהים מבטיח תנאי לכך שידעו אותו, כריתה של ברית חדשה, במקומה של הברית אשר כרת עם עם-ישראל ביציאת מצרים. לא כמו ברית משה שנכתבה על לוחות של אבן, כי-אם ברית חדשה שתכתב על הלב. תודות לקורבנו המכפר של המשיח, לבנו נוקה וטוהר מחטאינו וכעת אלוהים יכול לכתוב על ליבנו את בריתו החדשה.

בכתבי הברית החדשה, באגרת אל העברים פרק י', נאמר מפורשות: "מִכֵּין שֵׁשֶׁת לְנוּ בְּטוֹחַן לְהַכְנִס אֶל הַקֹּדֶשׁ בְּדָם יִשׁוּעַ, בְּדֶרֶךְ חֲדָשָׁה וְחִיָּה אֲשֶׁר הוּא חָנָן לְנוּ דֶּרֶךְ הַפְּרִיָּת, שֶׁהִיא בְּשִׁרָה, וּבְהִיּוֹת לְנוּ כֹהֵן גָּדוֹל עַל בֵּית אֱלֹהִים, נִתְקַרְבָּה נָא בְּלִבָּב שְׁלָם וּבְמִלּוֹא יְדֵאוֹת הָאֱמוּנָה, כְּשֶׁלִּבּוֹתֵינוּ מְטַהְרִים מִהַרְשָׁעַת מִצָּפֶן וְהַרְפֵּץ רְחוּץ בְּמִים טְהוֹרִים (עֵבְרִים י', יט'-כב'). אלוהים כרת עמנו ברית חדשה בזכותו של המשיח אשר ניקה את ליבנו מחטא. ישוע הכריז: "אֲנִי הֵדָרֵךְ וְהָאֶמֶת וְהַחַיִּים. אֵין אִישׁ בָּא אֶל הָאֵב אֶלָּא דֶּרֶכִי" (יוחנן יד', ו').

הוא גם אמר: "אֲנִי הוּא שְׁעַר הַצֶּאֱן" (יוחנן י', א'ז'). שער הצאן הוא השער ממנו הובילו בני ישראל את הקורבנות לכהן הגדול שבבית המקדש על מנת שיכפר על חטאייהם. קורבנו של ישוע המשיח ותחייתו הם שפתחו את הדלת לשמים עבור כולנו, יהודים וגויים כאחד. בזכותו, חטאינו נסלחים. יש לנו גישה ישירה לאלוהים עצמו. ישוע הוא הכהן הגדול, הוא המתווך, והוא הברית החדשה.

האם שמתם לב לאירוניה הגדולה ולצביעות בדברי הרב עשור? הרי בעודו כותב נגד משיחיותו של ישוע תחת הטענה שעם ישראל לא צריך מתווכים, הוא מעניק לעצמו את הכינוי "רב". והרי כל הקונספט של 'רבנים' מתאר אנשים אשר לקחו על עצמם את המקום של מתווכים בין "היהודי הפשוט" לאלוהים. העדה החרדית כולה מאמינה כי הרבי החכם הוא נציגו של אלוהים והוא המקשר בינה לבין אלוהים. אחד המנהגים הנפוצים ביותר בעדה החרדית היא השתטחות על קברים ותפילה לרבנים מתים או ל"קדושי" עבר, בתקווה שעל-ידי תיווכם, אלוהים יסלח להם על חטאייהם. ראו לדוגמה את תפילתו של רבי חיים בן עטר: "אנא מלך מלא רחמים, הנני באתי היום להשתטח על קבר רחל אמנו. שתזכני מעשיה הטובים שעשתה בכל ימיה, ולמען זכותה וצדקתה, ותפילתה..." "וזכות הצדקנית רחל אמנו ותכפר לנו את כל חטאינו ועוונותינו ופשעינו שחטאנו ועונו ופשענו". דרך אגב, השתטחות על קברים היא עבודת אלילים האסורה בתורה, בפרק י"ט בספר במדבר אומר אלוהים לעם ישראל כי מי שיגע בקבר, נפשו נכרתה מקהל ישראל. לצערנו, אין זה מפריע למאות אלפי חרדים ורבנים להשתטח על קברי צדיקים כל שנה. אולי אפשר להבינם; שהרי אין הם דורשים בתורה שבכתב, אלא בזו שבעל פה...

לסיכום, בעוד בתקופת התנ"ך הכוהנים היו אלו שתיווכו בין עם ישראל לאלוהים, באמצעות ישוע המשיח, הכהן הגדול של כולנו, אנחנו זוכים למערכת יחסים ולקשר ישיר עם אלוהים. ישוע פתח למענו את הצוהר לקודש הקודשים שבשמים, אל כס הכבוד, ובאמצעות דמו וקורבנו אפשר לנו לגשת ישירות לנוכחותו הקדושה של אלוהים. זה המתווך שאנחנו זקוקים לו. בלעדיו, נותרת הדלת נעולה בפנינו; בזכותו, היא פתוחה לרווחה וכולם מוזמנים! ★

מאתגרים את "בכיר המיסיון לשעבר", אמיתי שיף

בגיליון מחפשים השלישי הוקדשו מספר דפים לעדותו של בחור צעיר וחביב בשם אמיתי שיף (אותו החליטו בארגון "יד לאחים" להגדיר כלא פחות מאשר "בכיר במיסיון"). אמיתי האריך מילים על ה"סתירות והסילופים", וה"תרמית" שיש באמונה בברית החדשה ובאמונה כי ישוע הוא המשיח. בעוד הוא לא היה מסוגל לתת דוגמא קונקרטית אחת. הרמזים היחידים היו, לטענתו של אמיתי, כי ישוע לא מגיע משושלת דוד; כי ישוע הוא בעצם העתק של האלילים מיתרה וקרישנה; וכי הברית החדשה אנטישמית. בשיחות אישיות, לא אחת הודה אמיתי כי השעות "אחד על אחד" שהקדיש עם יד לאחים, היו בעצם עם הרב דניאל עשור - רב אשר כתב ספר שלם ובו הטענות וה"הוכחות" עליהן אמיתי מבסס את טיעוניו.

בסיום המאמר, אמיתי מאתגר את הקוראים, היהודים המשיחיים, עם המילים הבאות: "תתחילו לחקור ולבדוק. הפעילו את השכל האינטואיציה האישית שלכם..."

אז החלטנו לקחת את האתגר של אמיתי יחד עם הספר של הרב דניאל עשור, וציטטנו כמה טענות שונות שלו ושל רבנים נוספים נגד ישוע, נגד האמונה המשיחית ונגד הברית החדשה; הפעלנו את השכל ואת האינטואיציה, בדקנו וחקרנו בעצמנו. כל התשובות ל"סתירות", ל"תרמית" ול"סילופים" הללו, ניתן למצוא בפרויקט החדש: WWW.MESSIAH.CO.IL - אמיתי שיף, אנחנו מקדישים לך את האתר ומאתגרים אותך עם אותו האתגר שהצבת בפנינו. זה שלא הצלחת למצוא תשובות לרב עשור, לא אומר שהן אינן קיימות. אנא בחן מחדש את הטענות של הרב ושל יד לאחים בהתאם ושקול מחדש. « המשך בעמוד 30 »

ישוע תמיד מוכן לקבל אותך בחזרה.
שלא כמו בני אדם - הוא אוהב אותך ללא תנאי. תמיד!

"בואו אלי כל העמלים והעמוסים ואני אמציא לכם מנוחה.
קחו עליכם את עלי ולמדו ממני, כי ענו אני ונמוך רוח;
תמצאו מרגוע לנפשותיכם, כי עלי נעים וקל משאי" (ישוע).

איתן ומוטי אנטישמיים כהיטלר? כשלא מסוגלים להתמודד עם המסר, אז תוקפים את השליחים.

גיליון 3, עמוד 8

משיחיים לחמאס, להיטלר ולהרבה דברים נוראיים אחרים. בהפגנה זו אמר הרב יוסי שינין: "יהודים משיחיים? כמו היטלר!" מה לדעתכם אמירות מסוג זה גורמות לאנשים לעשות? להלן התשובה:

יעקב טייטל, שלא אהב את העובדה שדוד ולאה אורטז מספרים לשכניהם על האמונה שלהם בישוע המשיח, החליט לעשות דבר מה בחג פורים: הוא לקח משלוח מנות חגיגי ומילאו בחומרי נפץ. בנם של דוד ולאה, עמיאל, שראה את משלוח המנות על פתח ביתו, הרים אותו ונכנס לביתו. כאשר פתח את המשלוח, החבילה התפוצצה בפניו והוא נפצע אנושות! רק בנס לא איבד את חייו.

"יד לאחים - ארגון טרור"

מכון ירושלים לצדק, וואלה חדשות

בעוד זיכרונות, תמונות והכרזות מסוג זה עלולות לגרום לרגשות שגאה להציף את ליבכם, אנחנו מבקשים להזכירכם כי גם שאול השליח היה פעם כזה. זכרו! תרשו לשגאה להציף את ליבכם. זכרו! ישוע ציווה אותנו להתפלל בעד אלו השונאים ורודפים אותנו. אנחנו קוראים לכם להתמלא באהבה ולהתפלל שאלוהי אברהם יצחק ויעקב יושיט יד לאחים אשר רודפים אותנו ויתגלה אליהם דרך המשיח. **לתחקיר של חדשות ערוץ 1 "מבט" על ההטרדות והרדיפות של הארגון החרדי-קיצוני יד לאחים:**
www.iGod.co.il/c11

להתנגד להם, הם מאחלים לו שיבלה את שארית חייו בתוך צואה רותחת. אז אולי באמת הגיע הזמן שיד-לאחים יתחילו להביט על עצמם במראה.

- רצינו לשאול, האם גם המשפטים הבאים נחשבים כ"אנטישמיים"? הם הרי קשים הרבה יותר ממה שציטטו יד-לאחים:
- הוי גוי חוטא, עם כבד עון, זרע מרעים, בנים משחיתים, עזבו את ה', נאצו את קדוש ישראל.
- כפיכם נגאלו בדם ואצבעותיכם בעון, שפתותיכם דברו שקר, לשונכם עולה תהגה.
- פועל חסס בכפיהם. רגליהם לרע ירוצו. ימהרו לשפוף דם נקי.
- חדשיכם ומועדיכם שגאה נפשי.
- קצף ה' על אבותיכם קצף, אל תהיו כאבותיכם.
- עזבו בריתך בני ישראל, את מזבחותיך הרסו ואת נביאיך הרגו בחרב.
- לא, הפעם לא מדובר באיתן ומוטי, וגם לא בישוע! אלו הם דבריהם של ישעיהו, ירמיהו, מיכה, ואלהיה... אולי ביד-לאחים מעוניינים להאשים גם אותם כאנטישמיים?
- ואנחנו תוהים, מי באמת מקדם הסטה ואלימות? בהפגנה של יד-לאחים באשדוד נגד יהודים משיחיים, נעשתה השוואה בין יהודים

גיליון 3 עמוד 8 ניתן למצוא תמונה של איתן ומוטי בצירוף האשמות כי מדובר באנטישמיות, ואף מוצעת השוואה מכוערת להיטלר. זאת, בצירוף לציטוטים שקריים, לדוגמה, ההאשמה כי: **"איתן אומר: 'ההתייחסות של הרבנים לתנ"ך הינה שטחית דומה ליחס של ילד בן 5 לסיפורים'".** ועכשיו, נאתגר את כולכם ללכת לצפות בסרטונים של "נותנים בראש" ולמצוא, האם באמת איתן אומר ציטוט כזה? אז זהו שלא. במה מדובר? בסרטון ד', החל מהדקה 2:30, מצטט מוטי הישר מתוך פרקי אבות פרק ה' שבתלמוד: **"בן חמש שנים למקרא, בן עשר למשנה, בן שלוש עשר למצוות, בן חמשה עשר לתלמוד"**. במילים אחרות, מבחינת הרבנים, המקרא זה כמו סיפורים לילד בן 5; לגדולים כבר יש דברים "רציניים יותר" - משנה, תלמוד וגמרא. זה מה שהתלמוד אומר, מוטי רק ציטט. נוסף אתגר נוסף - האם יש ישיבה או כולל בכל העולם אשר בהם משהו מעל גיל 5 קורא ולומד באופן מסודר ורציף את התנ"ך? כמובן שלא; אתם כבר יכולים לנחש לבד איזו "תורה" הם לומדים שם... אבל אתם מבינים, קל יותר לסלף, לשקר ולתקוף את השליח (איתן ומוטי, במקרה זה), מאשר להתמודד עם המסר שלו.

לאחר מכן ממשיכים בהאשמה נוספת: **"איתן, באופן לא מפתיע, מדבר בשפה דומה ומסביר כי מנהיגי היהדות מתעניינים רק בעצמם... הצורך הנאצי אדולף היטלר טען כי היהודים מהווים רוח רעה המפרידה בין העמים"**. בעוד קשה לראות כיצד ההשוואה עצמה בכלל רלוונטית (כנראה ש יד-לאחים ממש רצו להשוות אותם להיטלר ולנאצים...) הרשו לנו לצטט את התלמוד הרבני ולתת לכם לשפוט ולהחליט בעצמכם, האם הרבנים אכן מתעניינים בכוח, בכבוד ובשליטה לעצמם? להלן דברי חז"ל: **"חמורים דברי זקנים מדברי נביאים"**, הרבנים שמים את עצמם מעל נביאי התנ"ך. רבי עקיבא לקח זאת צעד קדימה **"את ה' אלהיך תירא, לרבות תלמידי חכמים"**, לפי רבי עקיבא, תלמידי ישיבה מקבלים את הסטטוס של אלוהים. (אם תלמידי ישיבה מקבלים את הסטטוס של אלוהים, אז איזה סטטוס מקבלים הרבנים...!?) **"מאן מלכי רבנן, מי הם המלכים - חכמים"**. הרבנים רואים בעצמם מלכים. על תלמיד הישיבה נצטווה **"לכבד את רבו יותר מאשר את אביו"**. (משה אברבך, "החינוך היהודי בתקופת המשנה והתלמוד").

אם משהו עובר על מצוות רב עונשו מוות: **"כל העובר על דברי סופרים חייב מיתה"**. (מסכת גיטין) **"כל המלעיג על דברי חכמים נידון בצואה רותחת"**. (מסכת עירובין). כפי שאתם רואים, הרבנים בתלמוד נהנים להעניק מעמד מיוחד ואלוהי לעצמם, ואם משהו מע

יעקב טייטל הצהיר כי היה חבר בארגון יד לאחים במשך חמש שנים. (תמונה: הארץ)(ynet)

מיתוס המעמד האוניברסלי של הרבנים

/// גיליון 1 עמ' 10 והמשך בגיליון 2 ///

אלוהים במעמד יחיד. עם אברהם אבינו, כרת אלוהים ברית במעמד יחיד. גם לפני מעמד הר סיני, התגלה אלוהים למשה בסנה הבוער, במעמד יחיד. לאחר שניתנה התורה, התגלה אלוהים לדוד המלך ואל הנביאים בתנ"ך במעמד יחיד; לאף אחד מהם לא היו מיליוני עדים. אם ככה, עליו להסיק שהרב אמון יצחק לא מקבל את דבריהם של האבות, של הנביאים ושל המלכים בתנ"ך, אליהם התגלה אלוהים במעמד יחיד.

חשוב גם להבין שהברית החדשה לא טוענת שישוע קיבל תורה חדשה. להיפך! ישוע הכריז את הכתוב בתנ"ך אבל סירב לקבל את הפרשנויות והמצוות שהרבנים המציאו והוסיפו. הרי ישוע עצמו אמר: "אל תתקשבו שֶׁבָּאתִי לְבַטֵּל אֶת הַתּוֹרָה אוֹ אֶת הַנְּבִיאִים; לֹא בָּאתִי לְבַטֵּל כִּי אֶם לְקַיֵּם". המשיח הוא היחיד שקיים את התורה, ובכך השלים אותה אחת ולתמיד.

מה שמויחד בברית שנכרתה בדמו של ישוע, הוא שאמנם היא נכרתה דרך עם ישראל, שהרי ישוע הוא יהודי, אך היא נועדה לשרת את כל אומות העולם, בדיוק כפי שהבטיח אלוהים לאברהם כשכרת עימו ברית, במעמד יחיד; אז הבטיח לו האל כי מהזרע שלו יבוא המשיח ויהווה ברכה לכל האומות. זה מהות התפקיד של עם ישראל; להיות ברכה לכל גויים; ודרך המשיח ישוע, זה קרה בגדול. ישוע נצלב למוות בעבור חטאי האנושות, בחג הפסח, לעיניו של עם ישראל.

אבל שימו לב לדבר המעניין באמת, תנו דעתכם לצביעות בעצם הטענה; התורה שהמציאו הרבנים, אותם הם מכנים "התורה שבעל פה", היא שינוי מוחלט של התורה אותה נתן משה. לא רק ש"התורה שבעל פה" לא ניתנה מול מיליונים עם ברקים ורעמים ברקע, אלא שהיא אינה מוזכרת בתנ"ך ולו גם פעם אחת בודדה! המושג "תורה שבעל פה", בו הייתם מצפים להיתקל מאות ואולי פעמים בתנ"ך, פשוט בולט בחסרונו. גם הקונספט של "רב" איננו קיים בתנ"ך. אך כל זאת לא מנע מהרבנים להמציא לעצמם תורה חדשה ולטעון כי אלוהים נתן אותה.

לכן עלינו לשאול את אותה השאלה: מדוע לא זעק אלוהים מול מיליונים, בקול גדול עם ברקים ורעמים והכריז על התורה שבעל פה? ☆

משה בהר סיני, הברית החדשה נשענת על התגלות זו! אנחנו רואים בספר התורה ספר קדוש וברית החדשה בתור ההמשך הישיר לתנ"ך. לא רק זה, אלא שגם נאמר בכתבי הברית החדשה עצמם כי לא ניתן להבין את הברית החדשה לעומקה, ללא ידיעת התורה והתנ"ך. אבל אמון יצחק טוען כי משה קיבל את התורה בעוד שמיליונים מסתכלים עליו. למען האמת, אם נקרא בספר שמות על מעמד הר סיני, נגלה שהרב אמון יצחק לא ממש בקיא בתורה. משה לא קיבל את לוחות הברית מאלוהים מול מיליונים:

שמות פרק כ': "וְכָל-הָעָם רֹאִים אֶת-הַקּוֹלֹת וְאֶת-הַלְפִידִם וְאֵת קוֹל הַשֹּׁפָר וְאֶת-הָהָר עָשָׁן וַיֵּרָא הָעָם וַיִּנְעוּ וַיַּעֲמֻדוּ מֵרָחֹק: וַיֹּאמְרוּ אֶל-מֹשֶׁה דַּבֵּר-אַתָּה עִמָּנוּ וְנִשְׁמָעָה וְאַל-יְדַבֵּר עִמָּנוּ אֱלֹהִים פֶּן-נָמוּת: וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל-הָעָם אֶל-תִּירְאוּ כִּי לְבַעֲבוֹר נִסּוֹת אֲתֶכֶם בָּא הָאֱלֹהִים וּבַעֲבוֹר תִּהְיֶה יִרְאַתוֹ-עַל-פְּנֵיכֶם לְבַלְתִּי תַחֲסֹאוּ: וַיַּעֲמֵד הָעָם מֵרָחֹק וּמֹשֶׁה נִגַּשׁ אֶל-הָעָרָפֶל אֲשֶׁר-שָׁם הָאֱלֹהִים" (שמות כ': ט"ז-כ"ח)

עם ישראל פחד מאלוהים ולכן נשאר מאחור, מרחוק, העם שלח את משה, לבד. כאשר משה היה מול אלוהים, הוא היה במעמד יחיד: "וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל-מֹשֶׁה כְּתֹב-לְךָ אֶת-הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה כִּי עַל-פִּי הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה כָּרַתִּי אֶתְּךָ בְּרִית וְאֶת-יִשְׂרָאֵל: וְהָיוּ-שֵׁם עִם-יְהוָה אֲרֻבָּעִים יוֹם וְאַרְבָּעִים לַיְלָה" (שמות ל"ד: כ"ז-כ"ח) כזכור, זאת כבר הפעם השנייה, מאחר שבזמן שמשה היה על ההר, עם ישראל החליט שהוא מעדיף לעבוד עגל מזהב:

"וַיֵּרָא הָעָם כִּי-בִשֵּׁשׁ מֹשֶׁה לָרֶדֶת מִן-הָהָר וַיִּקְהַל הָעָם עַל-אַהֲרֹן וַיֹּאמְרוּ אֵלָיו קוּם עֲשֵׂה-לָנוּ אֱלֹהִים אֲשֶׁר יִלְכוּ לִפְנֵינוּ כִּי-זֶה מֹשֶׁה הָאִישׁ אֲשֶׁר הֶעֱלֵנוּ מִמִּצְרָיִם לֵאמֹר יִדְעֵנוּ קָה-הָיָה לֹ" (שמות ל"ב: א).

אתם רואים? את לוחות הברית קיבל משה מאלוהים, במעמד יחיד, ולא היו מיליונים לעדים. מכך עולה שאלה חשובה יותר, אמון יצחק לועג בזלזול לכל מי שאלוהים התגלה אליו במעמד יחיד. אבל, אל אדם בגן עדן, התגלה אלוהים במעמד יחיד; גם לנו וגם לאברהם, יצחק ויעקב, התגלה

י-ד-לאחים, בשני הגיליונות שלו, השקיע הרבה זמן בחזרה על הטענה שכל הרבנים טוענים. מה שכלל הנראה מדובר בטענה המרכזית ביותר והמקודמת ביותר בקרב הרבנים לכך שהצדק איתם. במגזין זה, טוען הרב יחזקאל סופר כי "בשונה מכל סיפורי ההתגלות האישיים שבכל הדתות... שהמשותף לכולן הוא שאירעו בסתר", לברית משה היו עדים "כמה מיליוני בני אדם". כמו כן הוא כותב: "כל מי שבא לטעון: אלוהים שלחני לשנות את המסר ולהביא 'ברית חדשה', אמור לו: אם אמנם כדברך, יואיל נא לאלוהים להופיע שנית בפני מיליוני המאמינים ונשמע כולנו באוזנינו את קולו הנשגב המודיע על 'הברית החדשה'".

גם רבנים אחרים, כדוגמת הרב אמון יצחק והרב דניאל עשור, עומדים על טענה זו. למען האמת, הברית החדשה דווקא כן מתארת כי בת קול קראה מהשמיים בפומבי כשישוע נטבל: "אֲתָה עַתָּה נִפְתָּחוּ הַשָּׁמַיִם וְהוּא רָאָה אֶת רִיחַ אֱלֹהִים וַיִּרְדֹּת פִּינוֹהָ וּבָאָה עָלָיו. וְהִנֵּה קוֹל מִן הַשָּׁמַיִם אוֹמֵר: "זֶה בְנִי אֶהְיֶה אֲשֶׁר בּוֹ חִפְצָתִי". כמו גם בזמן צליבתו של ישוע, כאשר הפרוכת בבית המקדש נקרעה. אבל זה לא העניין האמתי פה; העניין האמתי הוא שהרבנים, מבלי לשים לב, דוחים את כל מי שאלוהים התגלה אליו שלא מול מיליונים. ראשית יש להבהיר, ישוע הוא יהודי! לכן, אם אלוהים היה חלילה מואס בעם ישראל ורוצה לבחור בעם חדש, הטיעון של הרב לא תקף, שהרי ישוע, כפי שצינו, הוא יהודי. אם אלוהים מאס בעם ישראל, היה עליו לבחור אדם שאינו יהודי. יכול להיות שהרב שכח קצת; אך העובדה שהם מכנים אותו "ישו הנוצרי", לא משנה את מוצאו היהודי.

לעומת דבריו של הרב, הברית החדשה אינה טוענת שעם ישראל כבר אינו העם הנבחר, להיפך! באיגרת של שאול השליח אל הקהילה אשר ברומא, הוא כותב "אִם כֵּן אֲנִי שׂוֹאֵל, הֲאֵם נִטֵּשׁ אֱלֹהִים אֶת עַמּוֹ? בְּשׁוֹם פְּנִים לֹא! הֲרִי גַם אֲנִי בֶן עִם וְיִשְׂרָאֵל, מִזֵּרַע אַבְרָהָם וּמִשֵּׁבֶט בְּנִימִין. אֱלֹהִים לֹא נִטֵּשׁ אֶת עַמּוֹ, הָעָם שֶׁהוּא יָדַע מִקֶּדֶם". אם ככה, הדברים ברורים: גם לפי הברית החדשה, אלוהים לא נטש את עם ישראל. יתרה מכך, ישוע גרם לרבות גויים לעזוב את האלילים שלהם ולהאמין באלוהי ישראל, רבים מהם אף נאלצו לוותר על חייהם הישנים בגלל נאמנותם לאלוהי אברהם יצחק ויעקב, והכל תודות לישוע. שנית, חשוב לנו להבהיר שכמאמינים בישוע, אנחנו מקבלים את ההתגלות של אלוהים אל

קורבן דם

יד-לאחים: "טעות שורשית בתיאולוגיה נוצרית. 'אין כפרה בלי שפיכת דם', היא הכרזה שגויה של הברית החדשה (אל העברים ט:22) המצביעה על חוסר ידיעת התנ"ך בכלל וחוסר הבנה בעניין הקרבנות בפרט"

/// גיליון 3 עמ' 6 ///

היא גם הפעם הראשונה שמוות מופיע בכתבי הקודש, אדם וחווה לראשונה בחייהם נחשפים למות, לדם שנשפך כתוצאה מהחטא שהם ביצעו לאלוהים.

מאוחר יותר, ערב יציאתם של בני ישראל ממצרים היה זה דמו של שה הפסח, שנמרח על משקוף הבית ועל המזוזות, ששימש אות למלאך המוות. ככתוב בשמות י"ב: "וְהָיָה הַדָּם לָכֶם לְאֹת עַל הַבָּתִּים אֲשֶׁר אֲתֶם שָׁם וְרָאִיתִי אֶת-הַדָּם וְפָסַחְתִּי עֲלֵכֶם וְלֹא-יְהִי בְכֶם נֶגֶף לְמִשְׁחִית בְּהַפְתִּי בְּאֶרֶץ מִצְרָיִם."

בשמות פרק כ"ד, כאשר אלוהים כרת את ברית סיני עם עם-ישראל, עם ישראל עבר טיהור בדם, והברית של אלוהים עם העם נכרתה בדם: "וַיִּקַּח מֹשֶׁה חֲצִי הַדָּם וַיִּשֹׁם בְּאֶזְנוֹ וַיְחַצֵּי הַדָּם זֶרֶק עַל-הַמִּזְבֵּחַ וַיִּקַּח סֵפֶר הַבְּרִית וַיִּקְרָא בְּאָזְנוֹ הָעָם וַיֹּאמְרוּ כָל אֲשֶׁר-דָּבַר יְהוָה נַעֲשֶׂה וְנִשְׁמָע וַיִּקַּח מֹשֶׁה אֶת-הַדָּם וַיִּזְרֹק עַל-הָעָם וַיֹּאמֶר הִנֵּה דַם-הַבְּרִית אֲשֶׁר כָּרַת יְהוָה עִמָּכֶם עַל כָּל-הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה". תרגום אונקלוס, התרגום החשוב ביותר של התורה לארמית, ששימש בבתי הכנסת במאות הראשונות לספירה, כלל את המילה "כפרה" לשמות כ"ד: "וַיִּקַּח מֹשֶׁה אֶת הַדָּם, וַיִּזְרֹק עַל הַמִּזְבֵּחַ לְכַפֵּר עַל הָעָם" ("ונסיב משה ית דמא, וזרק על מדבחא לכפרא על עמא").

בשמות פרק ל' מוזכר לראשונה בתורה יום הכיפורים: "וַיִּכָּפֶר אֹהֶל עֵל-קִרְוָתוֹ אֶחָת בַּשָּׁנָה מִדָּם חֲטָאֵת הַכֹּהֲנִים אֶחָת בַּשָּׁנָה וַיִּכָּפֶר עָלָיו לְדֹרֹתֵיכֶם קֹדֶשׁ-קִדְשִׁים הוּא לַיהוָה שְׁמַתָּם לָב? הַקֹּדֶשׁ הַמְדַבֵּר לראשונה על יום הכיפורים אינו מזכיר דבר בנוגע לתפילה, למעשים טובים, לצום או לצדקה. אין ספק שהדברים האלה חשובים וחיוניים. אבל התורה מדברת רק על דם. מדוע? משום שטקסי הכפרה קשורים קשר הדוק בדם. אם מוותרים על הדם, אין קורבן, אין כפרה, אין סליחת חטאים. בספר ויקרא פרק ט"ז מסביר אלוהים למשה כיצד יסלחו חטאיו עם ישראל, על ידי לקיחתו של הדם שהוקרב על המזבח, והתזת דמו על הכפורת ככפרה על פשעי וחטאי עם ישראל.

"וַיִּלְקַח מִדָּם הַפָּר וְהִזָּה בְּאֶצְבָּעוֹ עַל-פְּנֵי הַכֹּהֵן קִדְמָה וּלְפָנֵי הַכֹּהֵן יִזָּה שִׁבְעַת-פְּעֻמִּים מִן-הַדָּם בְּאֶצְבָּעוֹ, וַיִּשְׁחַט אֶת-שְׁעִיר הַחֲטָאֵת אֲשֶׁר לָעָם וַהֲבִיֵּא אֶת-דָּמוֹ אֶל-מִבְּיַת לְפָרְכֹת וַעֲשֶׂה אֶת-דָּמוֹ כְּאֲשֶׁר עָשָׂה לְדָם הַפָּר וְהִזָּה אֹתוֹ עַל-הַכֹּהֵן וּלְפָנֵי הַכֹּהֵן, וַיִּכָּפֶר עַל-הַקֹּדֶשׁ מִטְמְאֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וּמִפְשָׁעֵיהֶם לְכָל-חֲטָאֵתָם וְכֵן יַעֲשֶׂה לְאֹהֶל מוֹעֵד הַשֹּׁכֵן אֲתֶם בְּתוֹךְ טְמֵאֵתָם".

"וְהָיָה הַדָּם לָכֶם לְאֹת עַל הַבָּתִּים אֲשֶׁר אֲתֶם שָׁם וְרָאִיתִי אֶת-הַדָּם וְפָסַחְתִּי עֲלֵכֶם וְלֹא-יְהִי בְכֶם נֶגֶף לְמִשְׁחִית בְּהַפְתִּי בְּאֶרֶץ מִצְרָיִם".

למען האמת, ניתן ליישב זאת בדקה אחת. הכיצד? שימו לב כיצד דורך ארגון יד-לאחים על חז"ל ועל ה"תורה שבעל פה" אשר הם מנסים לקדם בעצמם, רק כדי שיוכל להסתיר מכם את הצורך בישוע:

בילקוט שמעוני על שמות כ"ט אומרים חז"ל: "הלא אין כפרה אלא בדם". ביומא ה' א' אומרים חז"ל: "וסמך ונרצה וכי סמיכה מכפרת והלא אין כפרה אלא בדם". גדול חז"ל, רש"י בכבודו ובעצמו אומר: "וכיפר - דאין כפרה אלא בדם". חז"ל חזרו על כך גם בזבחים ו; מנחות צג; סיפרא ד ועוד...

האם יד לאחים מתכוון להציע שלרש"י יש "טעות שורשית בתיאולוגיה המצביעה על חוסר ידיעת התנ"ך"? או שאולי הוא מיסיונר נוצרי? חברים, יד לאחים יעשה הכל כדי לא לקבל את ישוע - אפילו לדרוך על אמונתו שלו. אם זה לא 'שחמט' בפני עצמו, הבה נרד לעומק טענותיו של הארגון בנושא (למען הגילוי הנאות, יש לציין כי הארגון מצטט מתוך ספרו של הרב דניאל עשור).

אם מוותרים על הדם, אין קורבן, אין כפרה, אין סליחת חטאים!

תחילה, חשיבותו ומרכזיותו של הדם עבור סליחת חטאים.

תחילה עלינו לבסס את החשיבות של קורבנות הדם במקרא. מוטיב הדם הוא כה חזק, כה מרכזי וכה חשוב בתורה עד כי לא ניתן להפריד אותו ממוטיב הכפרה וסליחת החטאים הקשורים זה בזה. התורה מלמדת שכאשר מישהו חוטא, עליו למות, או שעל מישהו או משהו אחר לקחת את מקומו ולמות במקומו. אבל, מאחר שאין בית מקדש ואין הקרבת קורבנות ואין כוהנים, יותר ויותר רבנים מודרניים מסרבים להכיר בחשיבותו ומרכזיותו של דם עבור כפרה וסליחת חטאים, הקיצוניים שבהם אף מגזימים ומרחיקים לכת. ראו לדוגמא את דבריו של הרב דניאל עשור בספרו: "האובססיה של הנצרות בנושא 'סליחת חטאים דרך דם נקי של מישהו אחר' נובעת מהפגניות האלילית של הדתות הקדומות". הרב עשור מצא דרך יצירתית שלא להתמודד עם הדרישה של אלוהים בתורה לקורבן דם בעבור חטאים, בכך שטוען שמדובר בפאגאניות ואליליות. אם כך הדבר באמת, מדוע אלוהים דרש זאת מעם ישראל בצורה כה ברורה? האם רש"י הוא פאגאני?

כבר בתחילה, בראשית פרק ג', כאשר אדם וחווה חוטאים לאלוהים, ורגע לפני שאלוהים מגרש אותם מגן-עדן, הוא מראה להם, לראשונה, את עקרון הכפרה בדם שעליו תתבסס התורה כולה. אלוהים הורג חיה ומהעור שלה עושה כותנות עור לאדם וחווה, ככתוב "וַיַּעַשׂ יְהוָה אֱלֹהִים לְאָדָם וּלְחַוָּה כְּתָנוֹת עוֹר וַיַּלְבִּשֵׁם". זו

יד לאחים:

"וְאִם-לֹא תִשָּׂיג יָדוֹ לְשֵׁנִי תָרִים אוֹ לְשֵׁנִי בְנִי-יוֹנָה וְהִבִּיא אֶת-קָרְבָּנוֹ אֲשֶׁר חָטָא עֲשִׂיתָ הָאִפָּה סֹלֶת לְחֻטָּאת לֹא-יֵשִׁים עָלֶיהָ שָׁמֶן וְלֹא-יִתֵּן עָלֶיהָ לִבְנָה כִּי חָטָאת הִוא". רַק סוּלֶת! לֹלָא שְׂפִיכַת דָּם."

גיליון 3, עמוד 7

תחילה, חשוב לדעת שהתנ"ך משתמש רק פה במונח "כסף הכיפור רים". ההקשר הוא לא חטאים או סליחה, אלא בכלל מפקד של העם. בשמות ל' פסוק י"ב נאמר: "כִּי תִשָּׂא אֶת-רֹאשׁ בְּנֵי-יִשְׂרָאֵל לִפְקֻדֵיהֶם וְנָתַנוּ אִישׁ כֶּסֶף נִפְשׁוֹ לַיהוָה בְּפֻקֹּד אֹתָם וְלֹא-יְהִי בָהֶם נֶגֶף בְּפֻקֹּד אֹתָם". אם אתם זוכרים את המפקד שיזם דוד המלך על דעת עצמו בשמואל ב פרק כ"ד, המפקד הסתיים במגיפה קשה. כסף הכיפורים נועד לספק הגנה, ואין שום קשר לסליחה על חטאיו של אדם כלשהו. כשרש"י דן במשמעות של שמות ל' פסוק ט"ו, הוא אומר כך: "לכפר על נפשתיכם" – שלא תגפוע ע"י מנין". במילים אחרות, למילה "לכפר" אין כאן כל קשר לכפרה על חטא. ב"שפתי חכמים", ליר קוט רבני של מפרשי רש"י, הוסברה כוונתו של רש"י: "ולא לכפר על חטאיכם כשאר כפרות שבתורה". ובפירוש גור אריה לרש"י נאמר: "מדובר על שלוש מנחות כספיות שונות, שאחת מהן מממנת את הקורבן מן החי, ובכך מבהירה שהקורבנות הם שמכפרים". אתם מבינים? כסף הכיפורים בפני עצמו בכלל לא קשור לסליחה על חטאים. אלא, וכפי שרש"י עצמו אמר, הכסף שזרם למשכן מימן את עבודת הכהנים, ועוד יותר את רכישת הקורבנות שכן מכפרים בעד העם. יד לאחים ירה לעצמו ברגל, עם בזוקה! מאחר שהיעד הסופי של הכסף הוא רכישת קורבנות, שאיתם כן מכפרים על חטאים! כמו חז"ל, גם חוקרים יהודים אחרים הבינו זאת. הרב הרץ לדורג' מא, כתב בפירושו לשמות ל' שהביטוי "לכפר על נפשתיכם" הוא הרחבת המשמעות למילה 'כופר', הרב הרץ מגדיר זאת כך: "כסף שמשלם האדם האשם בכך שלקח את חייו של אדם אחר, בניסיון שאינן כוללות רצח". חוקר המקרא היהודי, יעקב מילגרומ, בפירושו לבמדבר ל"א כתב כך: "בעיני אלוהים, הכופר הוא צעד מונע הכרחי נגד מגיפה שעלולה לתקוף את העם בעקבות מפקד". גם הרשב"ם, נכדו של רש"י, אמר את אותם דברים לפני למעלה מ-800 שנה. אם כך, אפילו חז"ל לוחכמים יהודים אחרים מכירים שמדובר בכסף ככופר בעבור הגנה, ולא בכפרה על חטאים, כפי שהודו חז"ל בעצמם.

על פני השטח, ואם מתעלמים מההקשר של הפסוק בפרק, אכן, המצווה מאפשרת לעניים שאין להם כסף כדי לרכוש שה, גדי, יונה או תור, להקריב קמח סולת. רק סולת? ללא שפיכת דם? האמנם? ספר ויקרא, הספר שמוקדש בהרחבה לקורבנות ולכפרה על חטאים, מדבר על כפרה ארבעים ותשע פעמים, כאשר בכל אחת מהפעמים הללו ההקשר הוא תמיד בקורבנות דם (אלא כמובן, אם נשלוח פסוק יחיד מהקשרו...). מדוע דם חשוב כל כך לאלוהים? ויקרא פרק י"ז פסוק י', אלוהים מצווה לא לאכול דם, ופסוק לאחר מכן הוא מסביר מדוע הדם חשוב כל כך: "כִּי נֶפֶשׁ הַבָּשָׂר בַּדָּם הִוא וְאֲנִי נִתְּנִיו לָכֶם עַל-הַמִּזְבֵּחַ לְכַפֵּר עַל-נִפְשֹׁתֵיכֶם כִּי-הַדָּם הִוא בְּנֶפֶשׁ יְכַפֵּר".

יד לאחים שלפו את פסוק י"א וציטטו אותו מחוץ להקשרו. הפעם, בואו נצטט את הקטע כולו. פסוקים ח'–י"ג: "וְהִבִּיא אֹתָם אֶל-הַכֹּהֵן וְהִקְרִיב אֶת-אֲשֶׁר לְחֻטָּאת רֹאשׁוֹ וּמָלַק אֶת-רֹאשׁוֹ מִמּוֹל עֶרְפוֹ וְלֹא יִבְדִּיל: וְהָזָה מִדָּם הַחֻטָּאת עַל-קִיר הַמִּזְבֵּחַ וְהִנִּישָׂאָר בַּדָּם יִמָּצֵא אֶל-יִסּוֹד הַמִּזְבֵּחַ חֻטָּאת הִוא: וְאֶת-הַשֵּׁנִי יַעֲשֶׂה עֹלָה כְּמִשְׁפֵּט וְכֹפֶר עָלָיו הַכֹּהֵן מִחֻטָּאתוֹ אֲשֶׁר-חָטָא וְנִסְלַח לוֹ: וְאִם-לֹא תִשָּׂיג יָדוֹ לְשֵׁנִי תָרִים אוֹ לְשֵׁנִי בְנִי-יוֹנָה וְהִבִּיא אֶת-קָרְבָּנוֹ אֲשֶׁר חָטָא עֲשִׂיתָ הָאִפָּה סֹלֶת לְחֻטָּאת לֹא-יֵשִׁים עָלֶיהָ שָׁמֶן וְלֹא-יִתֵּן עָלֶיהָ לִבְנָה כִּי חָטָאת הִוא: וְהִבִּיאָה אֶל-הַכֹּהֵן וְקִמֵּץ הַכֹּהֵן מִמֶּנָּה מְלֹא קֶמֶץ אֶת-אֲזָכְרָתָהּ וְהִקְטִיר הַמִּזְבֵּחַ עַל אֲשֵׁי יְהוָה חֻטָּאת הִוא: וְכֹפֶר עָלָיו הַכֹּהֵן עַל-חֻטָּאתוֹ אֲשֶׁר-חָטָא מֵאַחַת מֵאֵלֶּה וְנִסְלַח לוֹ וְהִיָּתָה לְכֹהֵן כְּמִנְחָה" (ויקרא ה' ח'–י"ג).

על פי ויקרא פרק ה', אפילו עני, שלא היה לו כסף לקנות חיה ולהקריב אותה, היה צריך להביא לכהן הגדול סולת, והכהן הגדול היה סופג את הסולת במה? בדם שכבר על המזבח, ואז מקריב את הסולת הספוגה בדם. איזה כיף לצטט פסוקים מחוץ להקשרם ולתת להם משמעות חדשה? מסתבר שיד לאחים מוכנים לסתור לא רק את חז"ל, אלא גם לעוות את התורה, הכל כדי להוציא את ישוע המשיח מחוץ לתמונה. משחק הוגן? בואו נמשיך...

יד לאחים ממשיכים ומצטטים את שמות ל' פסוקים ט"ו וט"ז, שם כתוב: "הַעֲשִׂיר לֹא-יִרְבֶּה וְהִדֵּל לֹא יִמְעִיט מִמִּחְצִית הַשֶּׁקֶל לְתֵת אֶת-

ממון וצדקה מכפרים על חטאים?

תְּרוּמַת יְהוָה לְכַפֵּר עַל-נִפְשֹׁתֵיכֶם, וְלִקְחֶתָּ אֶת-כֶּסֶף הַכֹּפָרִים מֵאֵת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְנָתַתָּ אֹתוֹ עַל-עֲבֹדַת אֹהֶל מוֹעֵד וְהָיָה לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל לְזָכְרוֹן לִפְנֵי יְהוָה לְכַפֵּר עַל-נִפְשֹׁתֵיכֶם". לטענתם, מדובר בעדות לכך שבע-בור כפרה על חטאים, ניתן להחליף קורבן, בכסף.

אבל על מה מדבר הפסוק באמת? האם התורה מאפשרת לכפר על חטאים בעזרת כסף? שוב יד לאחים מוציאים את הפסוק מהקשרו הברור, ומתעלמים לחלוטין אפילו מחז"ל. המונח "חטאים", בכלל לא מופיע בפסוקים אלו ואפילו חכמים יהודים כבר הוכיחו שלפסוקים אלו אין שום קשר לסליחה על חטאים, אלא קשורים לכופר בעבור הגנתו של אלוהים.

אבל יד לאחים והרב דניאל עשור חכמים מחז"ל ומעדיפים לע- וות את דבר אלוהים, בניסיון בלבבל אתכם כדי שלא תכירו בצורך שלכם בקורבנו המכפר של ישוע. את קורבנו של המ- שיח לא ניתן למדוד בכסף או בסולת, דמו של המשיח יקר מנ- שוא, אבל החדשות הטובות הן שהוא מוענק לנו בחינם, ותו- דות לו, אנחנו יכולים ליהנות מסליחה וכפרה על חטאינו. הללויה! ידלאחים ממשיכים ומצטטים את הושע פרקו' פסוקו' "כִּי תִסְדָּק חֲפָצִי וְלֹא-תִבָּח" בטענה כי אלוהים בכלל לא מעוניין בזבחים וקורבנות. הבעיה היא ששוב, כמה מפתיע, נשלף הפסוק מהקשרו. הושע אפילו

האם תפילה ותשובה מחליפה קורבן?

לא ציין על איזה סוג זבח הוא מדבר, אולי בכלל דיבר על זבח תודה? לא ברור, אבל בכל מקרה, בקטע זה הושע לא מדבר על סליחה ולא על כפרה על חטאים.

יש כמה וכמה בעיות עם הוצאת פסוק זה מהקשרו. בעיה ראשונה היא שאם הפירוש של יד לאחים ולא הרב דניאל עשור נכון, והושע באמת מציע שאלוהים לא מעוניין בקורבנות, אז הושע סותר את תורת משה, שהרי בתורה, אלוהים דורש קורבן דם כסליחה על חטאים.

בעיה שנייה, היא שקרוב לשליש ממצוות התורה מתעסקות בעבודת המקדש, במזבח ובקורבנות. אם החל מתקופתו של הושע, המאה השמינית לפני הספירה, אין עוד צורך בקורבנות עבור כפרה על חטאים, היינו מצפים שבזאת יסתיימו הקרבת הקורבנות בעם יש- ראל. אך כידוע, הקורבנות המשיכו עד חורבן בית המקדש השני, מיד לאחר בואו וצליבתו של ישוע. עובדה זו מוכיחה כי הושע לא ביטל את הקרבת הקורבנות.

יד-לאחים מצטטים גם את ספר משלי פרק כ"א פסוק ג': "עֲשֵׂה צֶדֶקָה וּמִשְׁפָּט נִבְחַר לַיהוָה מִזֶּבֶחַ". אמנו! גם בברית החדשה, ישוע בעצמו אישר ותמך בגישה הזו: "לֵאמֹה אוֹתוֹ בְּכָל לְבָבָהּ וּבְכָל בִּינָהּ תִּהְיֶה וּבְכָל-מַאֲדָהּ, וּלְאֵהָב לְרַעְיָה כְמוֹהִי, הֲרִי זֶה גְדוֹל מִכָּל עוֹלָה וְזֶבֶחַ" (מרקוס י"ב).

אין ספק אם כך, גם הושע, גם ספר משלי וגם ישוע טוענים שאלוהים מעדיף שאדם ישמע בקולו ויעשה מעשים טובים, מאשר שיעשה מעשים רעים ויצטרך לכפר עליהם אחר כך. אבל העובדה שאלוהים מעדיף שאדם מלכתחילה לא יחטא מאשר יחטא ויצטרך לכפר על כך אחרי כן, לא מבטלת את דרישתו של אלוהים בתורה על כך שחטא = שפיכת דם.

אז על מה כן מדבר הפסוק בהושע: על צביעות רוחנית. אלוהים לא מעוניין שאלך לשדוד בנק, ואז אקריב קורבן על חטאיי, זו היא צביעות רד- חנית, ועל כך מדבר אלוהים. קחו לדוגמה את משלי ט"ו פסוק ח', שם נאמר, "זֶבֶחַ רָשָׁעִים תוֹ- עֲבֹת יְהוָה וּתְפִלַּת יֹשְׁרִים רָצוֹנוֹ". לא הושע ולא ספר משלי מבטלים את הצורך בקורבן עבור חטאינו. הם פשוט טוענים שחזרה בתשובה היא בעלת ערך אך ורק אם היא כנה, ומגיעה מהלב. אחרת, ובלעדיה, אין לזבח עצמו ערך.

אם אני אקנה לאשתי זר פרחים ליום הולדתה כדי לצאת מידי חובה, אבל אני לא באמת אוהב ומעריך אותה, איזה ערך יש לזר הפרחים שה- באתי לה? בדיוק על כך מדבר אלוהים, הוא לא מעוניין בזרי הפרחים שלנו-הזבחים שלנו, אם הם לא באים מהלב.

ניתן לסכם את הדברים בצורה הבאה. טענתו של יד-לאחים כי הנביא הושע מלמד שאלוהים לא מעוניין בקורבנות, היא כמו שאצטט את

כבוד השופט שאמר שהוא לא מעוניין להכניס אף אחד לכלא על רצח, ואז אטען שמערכת המשפט בישראל מותירה לרצוח וכי לפי החוק אין עונש על רצח, וכל זה רק בגלל שהוצאתי את דבריו של השופט מהקשרם שהרי אמר שהוא לא רוצה להכניס אף אחד לכלא על רצח. בהקשר הנכון, ברור לכולנו שמערכת המשפט מע- דיפה שאדם לא ירצח בכלל, מאשר שירצח ואז יצטרך לשבת בבית הכלא על פשעיו.

בואו נחזור חזרה להושע, יד-לאחים ממשיכים ומצטטים את הושע י"ד. בזמן שדחו את המשיח, היה עליהם להמציא פתרון לכך שאין בית מקדש. ולכן, בניגוד לתורה, ביססו תורה שלמה וחדשה על שלו- שה מילים מתוך הפסוק בהושע פרק י"ד סוף פסוק ג': "קָחוּ עִמָּכֶם זִבְחִים וְשִׁבְחוּ אֶל-יְהוָה אֱמִרוּ אֱלֹהֵינוּ כָּל-תְּשֻׁא עֹון וְקָח-טוֹב וְנִשְׁלָמָה פְּרִים שְׂפָתֵינוּ". הרב דניאל עשור מוסיף: "את מערכת הקורבנות החד- ליפה התפילה 'נִשְׁלָמָה פְּרִים שְׂפָתֵינוּ', כלומר, תחת הקרבת פרים בבית המקדש בזמן שבית המקדש היה קיים, בחורבנו מתקרבים לה' דרך שפתינו". הוא הוסיף: "נִשְׁלָמָה פְּרִים שְׂפָתֵינוּ, כלומר תחת הקורבנות לחטאת ולאשם - תפילה, תשובה ולימוד".

כידוע, עד המאה ה-10 לספירה, התנ"ך היה ללא פיסוק, ללא ריווח, ללא טעמים וללא ניקוד. להלן המחשה כיצד היה נראה הושע י"ד פסוק ג' בצורתו המקורית, לפני שבעלי המסורה יצרו את תרגום המ- סורה במאה ה-10:

"ונשלמה פרי משפתינו"

תרגום המסורה הוא התרגום הנפוץ ביותר בישראל כיום. ובן, בעלי המסורה החליטו לרווח ולנקד את הפסוק בצורה הבאה: 'נִשְׁלָמָה פְּרִים שְׂפָתֵינוּ'. זאת אומרת, שהשפתיים שלנו, או התפילות שלנו, באות לכאורה במקום פרים, או קורבנות.

אך כיצד נכתב הפסוק במקורות יהודים מוקדמים יותר לתרגום המ- סורה? תרגום השבעים, בוצע שש מאות שנה בלבד לאחר הושע, כ-1200 שנה לפני תרגום המסורה. לתרגום השבעים יש מהימנות דקדוקית גבוהה יותר מאשר שהוא בוצע לפני הספירה, זאת אומרת שהוא קרוב יותר לשפה המקורית של הושע, וכי הוא לא מושפע תיאולוגית, שהרי נוצר לפני תקופת ישוע והברית החדשה. שבעים החכמים היהודים שתרגמו את תרגום השבעים ראו והבינו את הושע פרק י"ד פסוק ג' בצורה שונה: "ונשלמה פרי משפתינו". במילים אחר- רות, בעזרת הפרי של השפתיים שלנו; מה שאנחנו אומרים, ניתן את התודה שלנו.

הבנתם? במקור, ועד לפני אלף שנה, האות "מ" לא היתה צמודה לאותיות 'פ' ו' ר', ויצרה 'פרים', אלא היתה צמודה לאותיות 'שפתינו' ויצרה 'משפתינו'. לפני אלף שנה הסיתו בעלי המסורה אות אחת ובכך יצרו משמעות חדשה לחלוטין, עליה ביססו פתרון ליהדות ללא בית מקדש. 'ונשלמה פרי משפתינו', ולא 'ונשלמה פרים שפתינו' היא לא רק צורת הכתיבה בתרגום השבעים העתיק, אלא גם במקורות עתיקים אחרים, כגון פשר הושע, וביאורים יהודים על התנ"ך מתקור- פת המאה השלישית לפני הספירה.

אם זה עדיין לא שכנע אתכם, בואו נבחן את הפסוק מבחינת סמנטי- קה ובלשנות מקראית. על מנת שתרגום המסורה של הרבנים לפסוק זה יתקבל על הדעת כעברית מקראית תקנית, המילה 'פרים' צריכה היתה להיות בסמיכות למילה שפתינו, זאת אומרת 'פְּרִי שְׂפָתֵינוּ'; 'הקורבנות הם תפילתנו'. אך זה כמובן לא מה שכתוב ולכן סותר את הדקדוק של השפה המקראית.

בנוסף, לא תמצאו בשום מקום בתנ"ך הקבלה למושג "פרים שפ- תנו". 'פרי משפתינו' לעומת זאת הוא שימוש סטנדרטי בעברית התנ"כית, ניתן למצוא את התנ"ך משתמש במילה 'פְּרִי' שוב ושוב באופן דימוי כמילה נרדפת ל-"תוצר של", ממש כמו בעברית מודר- נית. למען האמת, הושע בעצמו עושה זאת רק כמה משפטים קודם לכן, בפרק י'.

לסיכום, אפשר להמשיך עם הטיעונים האלה לעד, אך כבר הבנתם; ליד לאחים ולרב דניאל עשור מגיע תואר דוקטור בהוצאת פסוקים מהקשרם. ✨

מצמדך כאישה

הדרת נשים בקרב חז"ל מול היחס של ישוע לנשים

מסכת סוטה מ"ז שבתלמוד הירושלמי נכתבה במאה החמישית לספירה. **מאות שנים** לאחר שישוע חי ופעל כאן בארץ ישראל. במסכת זו ישנו סיפור-אגדה, שנכתב על ישוע, המנסה לתארו כשוביניסט המזלזל בנשים, זו היא למען האמת הסיבה לפיה, לטענת התלמוד, רבי יהושע בן פרחיה סילק את ישוע מהשיבה שלו. ישנן כמה סתירות באגדה הזאת, כאשר המרכזית שביניהן היא הסתירה הכרונולוגית, שהרי רבי יהושע בן פרחיה חי הרבה לפני הספירה, הרבה לפני זמנו של ישוע. (על הסתירה בתלמוד אודות ישוע תוכלו ללמוד באתר החדש messiah.co.il). הפעם ברצוננו להתרכז ביחסו המהפכני של ישוע לנשים, ביחוד ביחס להדרת הנשים שבקרב רבני התלמוד. כיום אנחנו נחשפים להדרת נשים אגרסיבית נגד נשים בקרב רבנים וחרדים מסויימים, כמו לדוגמה המחזיר בתשובה המפורסם ביותר כיום, הרב אמנון

רבי בחיי בן אשר אבן חלאוה: "אין הנקבה נחשבת בבריאה, שאינה אלא כדבר נטפל אל העיקר, לקוח ממנו לצורך תשמישו. להיות מיוחדת לתשמישו כאחד מאיבריו המיוחדים לתשמישו". סנהדרין פרק י"א דף ק': "אוי לו למי שבניו נקבות". מדרש בראשית רבה פרק י"ז: "כיוון שנבראה אישה, נברא שטן עימה". מסכת סוטה כ"א: "כל המלמד את בתו תורה מלמדה תיפלות". הרלב"ג אמר על האישה: "אין בה מעלת שכל יותר מבעלי חיים, אם בכלל בעלת שכל היא", כמו כן אמר על האישה, כי "היא נבראה לשרת!". הרמב"ם כותב כי אישה ראויה לקיום יחסי מין כבר בגיל 3 ולהביא ילדים לעולם, בגיל 12. הוא גם אמר לבעלים: "יש לבעל למנוע אשתו מזה, ולא יניחנה לצאת אלא כמו פעם אחת בחודש... שאין יופי לאשה אלא לישב בזוית ביתה". בתלמוד הירושלמי, במסכת שבת, פרק ו, דף ל"ג, כתוב שאסור אפילו

במסכת דרך ארץ מורים חז"ל להתרחק מנשים: "אל תרבה שיחה עם האשה, שכל שיחתה של אשה אינה אלא דברי ניאופים". (דרך ארץ פרק עריות הלכה י"ג) לעומת זאת ישוע מעודד שתי נשים, מרים ומרתא, להפסיק להתרוצץ בין מלאכות הבית, להירגע ולשבת ללמוד ביחד איתו את דבר אלוהים (הבשורה על פי לוקס פרק י') בעוד הרמב"ם דורש שהאישה תישאר בבית בפינה, בברית החדשה, שאול השליח ממליץ על אישה בתור שמשית בקהילה ומבקש שידאגו לכל צרכיה (האיגרת אל הרומים פרק ט) ובמקרה אחר מפארת הברית החדשה אישה בשם צביה מיפו על מעשיה הטובים ועל כך שהרבתה בגמילות חסדים. (מעשי השליחים פרק ט:36). אלו הן רק דוגמאות ספורות לדיכוי הנשים בשם הדת, מולן ישוע נאלץ להתמודד. עכשיו שימו לב ליחס המהפכני שלו.

על

**כבר אלפיים שנה שהרבנים מנסים להסתיר
מכם את המשיח, שלא רק אוהב ומעריך נשים
יהודיות, אלא גם נשים גויות.**

על

יצחק, שלאחרונה טען בהרצאותיו כי לנשים אסור לנהוג ברכב, וגרוע מכך "אישה לא יכולה לקום בתחיית המתים, רק גברים". אם כיום תופעת הדרת הנשים בישראל מבהילה אתכם, תנסו לשער עד כמה היא היתה חמורה בתקופתו של ישוע לפני אלפיים שנה. ישוע היה מהפכן אמיתי, וקרוב לוודאי שהיו שראו בו פמיניסט, זאת מאחר שנילחם נגד השוביניזם הדתי והיחס המשפיל לנשים בדורו. אבל כדי להבין עד כמה ישוע היה מהפכן, יש להבין תחילה את הרקע התרבותי והדתי של חז"ל.

לתת תכשיטים לנשים, בגלל שהן שחצניות. הקבליסט המפורסם רבי יצחק לרוא, גם היה יורק על נשים כאלה: "האר"י הקדוש היה יורק לכן כל פעם בראותו אישה חצופה, וסגולה גדולה היא לירוק, כשרואים אישה לא צנועה". הרמב"ם אמר כי במקרה של משפט, "נשים פסולות לעדות" (הלכות עדות, פרק ט', הלכה ב'). בעוד בברית החדשה, ישוע דווקא מאוד העריך את עדותן של נשים, בבשורה על פי מתי, פרק כ"ח, בחר ישוע לאחר תחייתו מן המתים, להתגלות בראש ובראשונה; לשתי נשים.

בזמן שהרבנים אוסרים על מגע בין נשים לגברים ואף מעודדים את הגבר להתרחק מחברתה של האשה, ככתוב: "כל זמן שאדם מרבה שיחה עם האשה, גורם רעה לעצמו, ובטל מדברי תורה, וסופו יורש גיהנום" (משנה, אבות פרק א), ישוע עשה בדיוק את ההפך. בברית החדשה, הבשורה על פי מתי פרק ט מתארת: "בא אחד הנכבדים, השתחוה לו ואמר: 'זה עתה מתה בתי. בוא נא ונסמן את ידך עליה ותחיה'". ישוע קם והלך אחריו והוא ותלמידיו. והנה אשה שהיתה זבת דם שנים-עשרה שנה התקרבה מאחור

יד לאחים: זכריה י"ב, תהילים כ"ב וישעיהו נ"ג הן לא נבואות על סבלות המשיח

גיליון 2, עמוד 19

יד לאחים מאירים קומיקס שדרכו הם טוענים כי יהודים משיחיים מוציאים פסוקים מהקשרם והופכים אותם לנבואות משיחיות; הם לוקחים כדוגמה את תהילים כ"ב, ישעיהו נ"ג וזכריה י"ב - נבואות שמדברות על סבלותיו של המשיח. כעת ניוכח כיצד אנשי יד-לאחים אינם מכירים את התנ"ך ואת המסורת שלהם עצמם; חז"ל (רבנים עתיקים) בעצמם הציעו כי פסוקים אלו מדברים על המשיח!

זכריה י"ב:י

זכריה מנבא שיום אחד עם ישראל יספוד על זה שהוא דקר, על המשיח, כמו שסופדים על מותו של בן בכור: "וְנִשְׁפָּכְתִּי עַל-בֵּית דָּוִד וְעַל יוֹשְׁבֵי יְרוּשָׁלַם רוּחַ חַן וְתַחֲנוּנִים וְהִבִּיטוּ אֵלַי אֶת אֲנָשֵׁי-דָקְרוּ וְסָפְדוּ עָלָיו כְּמִסְפַּד עַל-הַיְחִיד וְהָמָר עָלָיו כְּהָמָר עַל-הַבְּכוֹר"
בילקוט שמעוני שבתלמוד נאמר על דבריו של זכריה: "בשלמא למאן דאמר על משיח בן יוסף שנהרג היינו דכתיב: וְהִבִּיטוּ אֵלַי אֶת אֲנָשֵׁי-דָקְרוּ וְסָפְדוּ עָלָיו ...". רבי משה אלשיך מוסיף על הקטע כי: "וְהִבִּיטוּ אֵלַי, שיתלו עיניהם אלי בתשובה שלימה, בראותה אשר דקרו, הוא משיח בן יוסף, שיקבל על עצמו כל אשמות ישראל". רבי אלשיך הבין שישעיהו בפרק נ"ג וזכריה בפרק י"ב מנבאים שניהם על כך שעל המשיח לסבול ולמות בעבור חטאינו ופשענו.

רש"י, במסכת סוכה נ"כ, מפרש את זכריה פרק י"ב פסוק י' ואומר: "וספדה הארץ - בנבואת זכריה ומתנבא לעתיד שיספדו על משיח בן יוסף שנהרג..."

תהילים כ"ב

רש"י אומר על מזמור תהילים כ"ב: "למה עזבתני. עתידה היא ללכת בגילה ואמר דוד תפילה זו על העתיד". זאת על פסוק ב', וגם את פסוק כ"ז הוא מייחס "לעת הגאולה לימות המשיח".

המדרש המפורסם מהמאה השמינית, פסיקתא רבתי, שם את המילים של מזמור כ"ב על שפתיו של המשיח הסובל. למעשה, המדרש אומר במפורש כי: "היה זה בגלל החוויה הקשה של בן דוד, שדוד בכה ואמר 'יָבֵשׁ כַּחֲרֹשׁ, כָּחִי, וּלְשׁוֹנִי, מְדַבֵּק מִלְקוֹחַי; וְלַעֲפָר-מִקּוֹת תִּשְׁפָּתֵנִי." על פי המדרש הרבני הזה, דוד בכלל מתאר את הסבל והמות העתידי של משיח בן-דוד.

"שבוע שכן דוד בא בה מביאים קורות של ברזל ונותנים לו על צוארו עד שנכפפה קומתו והוא צועק ובוכה ועולה קולו למרום. אמר לפניו רבונו של עולם כמה יאה כוחי וכמה יאה רוחי וכמה יאה נשמתו וכמה יהיו איבריו. לא בשר ודם אני...באותה השעה אמר לו הקדוש ברוך הוא אפרים משיח צדקי כבר קיבלת עליך מששת ימי בראשית. עכשיו יאה צער שלך כצער שלי. באותה השעה אמר לפניו רבונו של עולם עכשיו נתיישרה דעתי דיו לעבד שיהא כרבו." (פסיקתא רבתי לו 2)

הוא אף לימד שבחודש ניסן יקומו אבותינו ויאמרו אל המשיח: "אפרים משיח צדקנו, אף על פי שאנו אבותיך, אתה גדול ממנו. מפני שסבלת עוונות בנינו. ועברו עליך מדות קשות שלא עברו על הראשונים ועל האחרונים." ועוד אמר: "ועיניך חשכו מצום וכחך יבש כחרם כל אילו מפני עוונות בנינו." (פסיקתא רבתי לו 1). המדרש מכיר בכך שעל המשיח לסבול בגלל החטאים שלנו.

ונגעה בכנף בגדו, כי אמרה בלבה 'אם רק אגע בבגדו אתרפא'. פנה ישוע וראה אותה. אמר לה: "חזקי, בתי, אמונתך הושיעה אותך." מאותה שעה נרפאה האשה. כשבא ישוע אל בית הנכבד וראה את המחללים בתלילים ואת העם הרוגש, אמר: "צאו, כי הילדה לא מתה. היא רק ישנה." אך הם צחקו לו. לאחר שהוצאו האנשים נכנס, אחז בידה והנערה קמה". ישוע, שאהב נשים, כיבד אותן כבריאתו של אלוהים, וסרב להתייחס אליהן כאל חפץ המיועד לתשמישו.

הרמב"ם מעודד אלימות נגד נשים: "כל אישה שתמנע מלעשות מלאכה מן המלאכות שהיא חייבת לעשותן, כופין אותה ועושה, ואפילו בשוט". רבי אברהם בן דוד טען שמספיק להרעיב את האשה, עד, שזאת תיכנע. (הלכות אישות, פרק כ"א, הלכה ו') לעומתם, הברית החדשה מצווה על הגברים: "אָהְבוּ אֶת נְשֵׁיכֶם, כְּשֵׁם שֶׁגַם הַמָּשִׁיחַ אָהֵב אֶת הַכְּהִילָה וְמַסֵּר אֶת עַצְמוֹ בַּעֲדָהּ" (האגרת אל האפסים פרק ה) להבדיל מלהצליף בשוט, הברית החדשה מצווה על הגברים לתת את חייהם בעד הנשים שלהם.

ישוע העז לצאת נגד מוסכמה חברתית, תרבותית ודתית שנעשתה בשם אלוהים ובשם הדת. בבשורה על פי יוחנן בברית החדשה מתואר מצב בו הרבנים בזמנו של ישוע, זרקו לרגלי אישה אשר נתפסה בניאוף, על מנת לנסותו ולהכשילו: "אֵזְז הָבִיאוּ הַסּוֹפְרִים וְהַפְּרוֹשִׁים (רבנים דאז) אִשָּׁה שֶׁנִּתְפָּסָה בְּנֵאֹאֵף, הָעֲמִידוֹ אוֹתָהּ בְּאֶמְצַע וְאָמְרוּ לוֹ (לישוע): 'רַבִּי, הָאִשָּׁה הַזֹּאת נִתְפָּסָה בְּנֵאֹאֵף בְּשָׁעַת מַעֲשֶׂה. מַה צָנוּן בְּתוֹרָה לִסְקֹל נָשִׁים כָּאלֵה, וְמָה אַתָּה אוֹמֵר?' ... 'זִקְךָ קוֹמְתוֹ וְאָמַר: 'מִי מִכֶּם נָקִי מִחַטָּא, שְׁיָהָא הוּא רִאשׁוֹן לְהִשְׁלִיךְ עָלֶיהָ אֶבֶן!' כְּשֶׁמָּעַם זֹאת יֵצְאוּ אֶחָד אֶחָד ... הוּא נוֹתֵר לְבָדוּ וְהָאִשָּׁה עוֹדָנָה בְּמִקְוָה. הַזִּדְקָף יִשְׁוֶע וְאָמַר לָהּ: 'אִשָּׁה, אֵיפֹה הֵם? הָאֵם לֹא הִרְשִׁיעַ אוֹתָךְ אִישׁ?' הַשִּׁיבָה וְאָמְרָה: 'אֵף לֹא אֶחָד, אֲדוֹנִי.' אָמַר לָהּ: 'גַּם אֲנִי אֵינִי מִרְשִׁיעַ אוֹתָךְ; לְכִי וְאַל תוֹסִיפִי לַחַטָּא עוֹד." (הבשורה על פי יוחנן פרק ח', הברית החדשה). ובמקרה אחר, ישוע עבר על מוסכמה דתית משמעותית לא פחות, כאשר לא רק שיצר קשר מיוזמתו ודיבר עם אישה, אלא שדיבר עם אישה שומרונית, שאיננה יהודייה, זו התפלאה שיהודי בכלל מעז לדבר איתה ואמרה לישוע: "אֵיךְ אַתָּה, שְׁיָהוּדִי אַתָּה, מְבַקֵּשׁ מִמֶּנִּי לְשִׁתּוֹת, וְאֲנִי אִשָּׁה שׁוֹמְרוֹנִית" (הבשורה על פי יוחנן פרק ד', הברית החדשה). כבר אלפיים שנה שהרבנים מנסים להסתיר מכם את המשיח, שלא רק אוהב ומעריך נשים יהודיות, אלא גם נשים גויות. אישה יקרה, ישוע נתן את חייו עבורך! ✨

ישעיהו נ"ג

עד לפני אלף שנה כן פירשו חז"ל את ישעיהו נ"ג כנבואה על סבלו של המשיח, למען האמת לא תמצאו רב אחד שלא פירש את ישעיהו פרק נ"ג על המשיח, אלא עד הרבה אחרי תקופתו של ישוע. הפרשנות כי הפרק לא מדבר על המשיח הגיעה אך ורק כצורך לתגובה, נגד הטענה שישוע הוא המשיח. במילים אחרות, הטענה כי על המשיח אך ורק לנצח, לשלוט ולמלוך, היא כיום הדרך של הרבנים להסתיר מאיתנו את עובדת קיומו של המשיח הסובל, או במילים אחרות, להסתיר מאיתנו את ישוע. אבל האמת היא, שחכמי ישראל בתקופה הקדומה הכירו, הבינו ולימדו אודות סבלותיו ומותו של משיח ישראל.

בספרו "ימות המשיח", הרב מנחם ברוד מתנועת חב"ד כותב:

"באמצעות ייסוריו מכפר המשיח על דורו ומאפשר לכל יהודי לזכות לגאולה. כך נאמר: "אכן חוליינו הוא נשא ומכאובינו סבלם... הוא מחולל מפשעינו, מדוכא מעוונותינו". זאת בהתבססו על ישעיהו פרק נ"ג. אפילו בספר הזוהר מוסבר, שעל-ידי ייסוריו של המשיח, ניצולים ישראל מן הדין. גם כן בהתבססו על ישעיהו פרק נ"ג. הרמב"ן מפרש את ישעיהו נ"ג: "החבורה שהוא מצטער ומתגורר עליה, תרפא אותנו, כי ה' יסלח לנו בזכותו ונתרפא מפשעינו ועוונות אבותינו".

רבי משה אלישיב מוסיף ואומר שהמשיח מקבל עליו את הייסורים ברצון: "כי הוא מעצמו חפץ לנושאים... ואנחנו חשבנוהו שלא היה נוטלם מעצמו, רק נגוע מוכה אלוקים הוא. אולם כשתבוא העת שיתגלה בכל הדרו, אז יראו הכול ויבינו כמה גדול כוח סובל ייסורין על הדור". האלישיב גם הוא מבסס את פרשנותו על - ישעיהו נ"ג.

הוא היהודי המפורסם ביותר בכל הזמנים, ובכל זאת הוא הוכה, נדחה, הושפל ונתלה על הצלב. הוא משיח אשר עימו אנחנו יכולים להזדהות כעם המפורסם ביותר בכל הזמנים, שהוכה, נדחה, הושפל וכמעט והושמד. ישוע הוא המשיח הסובל שנותן חיים, משחרר ומספק ניצחון לכל מי ששם בו את מבטחו.

רוצים עוד ויותר לעומק? הוקדשו לנושאים הללו כמה וכמה סרטונים בפרויקט החדש:

WWW.MESSIAH.CO.IL

ישראל לבוא עליו, כדי להקל על יסורי העם, שאלמלא כן לא היה אפשר לעמוד בהם."
ד"ר רפאל פטאי, מסכם את דברי חז"ל על המשיח הסובל ואומר: "המשיח עצמו... אמור לחיות במצב של סבל מתמיד מרגע היווצרו ועד שיתגלה כמה מאות שנים אחר כך, ואולי אפילו 1,000 שנה מאוחר יותר". ואכן, כיום, אלפיים שנה לאחר שישוע סבל עבור פשענו, יותר ויותר יהודים מכירים בכך שישוע נתן את חייו עבורם ולקח על עצמו את החטאים שלהם.

האזכורים הרבים של הסבל הזה בתלמוד, במדרשים, בזוהר ואצל פרשני התנ"ך מזכירים לנו שהיהדות הקלאסית דווקא כן מאמינה במשיח סובל. זאת בעוד כיום, היהדות הרבנית, מנסה להשכיח את המשיח הסובל ממחשבת ישראל. ישוע המשיח

ההיסטוריון היהודי ד"ר רפאל פטאי מסכם את נקודות המפתח שחכמי ישראל לימדו על סבלות המשיח: "נבזה וידוע חולי, עם פצעים וחבורות שאינם נרפאים, הוא יושב בשערי רומא הגדולה כשהוא מלפף ומתיר את התחבושות שעל פצעיו המוגלתיים. כאילו שהסבל והכאב אימצו אותו, כדברי אחד המדרשים. אחת האגדות המשיחיות המרגשות ביותר, וגם המשמעותית ביותר מבחינה פסיכולוגית, גורסת שכאשר ברא אלוהים את המשיח, הוא השאיר בידיו את הבחירה אם לקחת על עצמו את חטאי ישראל או לא. והמשיח ענה שהוא לוקח אותם בשמחה, כדי שאף נפש מישראל לא תאבד. בגירסה מאוחרת יותר של האגדה הזאת בספר הזוהר, המשיח עצמו מזמין את כל המחלות, הכאבים והסבל של

המכללה למקרא
Israel College of the Bible
كلية ICB للكتاب المقدس

רוצים להיות מסוגלים להשיב לטענות הרבנים? להתחזק באמונה?

הרשמו ללימודים במכללה למקרא: WWW.BIBLECOLLEGE.CO.IL

"השקר שבברית החדשה... התרמית, הסילוף והכחש..."

גיליון 3, עמוד 25

אירופה טולאנז

"כשהייתי מעלה שאלות, קיבלתי תשובות לא מספקות... בפגישות עם אנשי יד לאחים קיבלנו תשובות לכל השאלות".

אך נכשלת בלתי אפילו דוגמא אחת.
(גיליון 3, עמ' 17)

הירשלה צוואה

"עם הזמן התחלנו לראות סתירות שהיה על ההר, לאיזור שהיה מישורי, זאת כדי שכולם יוכלו לשמוע ולראות אותו. איך שהוא, החליט הרב עשור שהמישור עליו מדבר לוקס בהכרח אומר שהם לא היו על ההר, אבל זה הפירוש שלו. מישור, שמגיע מהמילה ישר, משמעותו איזור מסויים מושטת, כלומר: ישר. כמו לדוגמא, הר ארנה בדרך לירושלים, שעליו המישור והמצפה.

המון סתירות, טוענת הירשפלד, אך לא מסוגלת לתת דוגמא אחת ברורה לסתירה שכזאת...

סרור כואב

"גיליתי אמונה עם חורים רבים... בשלב מסוים אתה מתחיל לשאול שאלות ולא מקבל מידע וזהו... אתה נתקל במבוי סתום ואף אחד לא עונה לך על שאלות".

אך סרור לא מצליח לתת אף לא דוגמא אחת ל"חור" או "שאלה" ללא תשובה. (גיליון 1, עמ' 12)

מרקוס ישוע דרש מהים, לא יופתע לגלות שישוע בכלל מדבר על נושאים שונים לחלוטין. אז אנחנו מודים, במקרה הזה לא צריך להיות אדם משכיל או בעל תארים מתקדמים מהמכללה למקרא, אלא פשוט צריך להיות בעל יושרה, והגינות מינימלית. דוגמא נוספת: הרב דניאל עשור מצטט מתוך סעודת הפסח של ישוע ותלמידיו במתי פרק כ"ו פסוק 26, שם כתוב: "כִּאֲשֶׁר אָכְלוּ לֶחֶם יֵשׁוּעַ לָחֶם, בָּרַךְ וּבָצַע וְנָתַן לְתַלְמִידָיו", הרב תוהה איך יכול להיות שישוע אכל לחם, בפסח? זה מה שקורה למי שמנסה להיכנס לנעליו של חוקר הברית החדשה, על אף שמעולם לא למד יוונית עתיקה. ביוונית עתיקה, המילה שהברית החדשה משתמשת בה, שאותה תרגמו ללחם, היא "ארטוס"; זו מילה בעלת משמעות רחבה; קטגוריאלית, כללית, כזאת שיכולה להיות בשימוש כדי לתאר סוגים רבים ושונים של לחמים: כאלה שהם חמץ וכאלה שהם ללא שאור. במילים אחרות, זה בדיוק כמו שנאשים את הרב עשור על כך שהוא אכל חזיר, רק מפני שאמר לי שהוא אכל בשר... נב. גם בקיצור שולחן ערוך מוגדרת המצה בתור 'לחם' (סדר ליל פסח, קיט) ועכשיו, בואו נבדוק מי ממציא פסוקים שלא קיימים באמת. הרב דניאל עשור בעמוד 267 שבספרו, מצטט את ישוע מתוך הבשורה על פי מתי פרק ט"ו פסוק י"א:

«התורה אומרת שלא תאכלו חזיר ואני אומר לא כל הבא אל הפה מטמא»

אבל זה לא מה שכתוב. והנה הפסוק המקורי בברית החדשה: "לֹא הַנֶּכֶס אֶל הַפֶּה מְטַמֵּא אֶת הָאָדָם, אֲלָא הַיּוֹצֵא מִן הַפֶּה - זֶה מְטַמֵּא אֶת הָאָדָם" (מתי ט"ו י"א) הרב עשור, בכוונה ובזדון, הוסיף לציטוט מילים שישוע לא אמר, ובהן את המילה "חזיר".

במישור, ככל הנראה ישוע כינס את ההמון שהיה על ההר, לאיזור שהיה מישורי, זאת כדי שכולם יוכלו לשמוע ולראות אותו. איך שהוא, החליט הרב עשור שהמישור עליו מדבר לוקס בהכרח אומר שהם לא היו על ההר, אבל זה הפירוש שלו. מישור, שמגיע מהמילה ישר, משמעותו איזור מסויים מושטת, כלומר: ישר. כמו לדוגמא, הר ארנה בדרך לירושלים, שעליו המישור והמצפה. בסדר, אך זה עדיין לא מסביר מדוע כתב מרקוס בפרק ד' כי ישוע היה על אוניה בים והמון העם היו על שפת הים. התשובה

בספרו של הרב דניאל עשור בו טוען כי חשף את האמת על האמונה המשיחית מנצל הרב את חוסר הידע והבורות של הקורא במקרא ובהיסטוריה

פשוטה, ומגיעה ממרקוס עצמו, שאומר "הוא למד אותם דברים רבים במִשְׁלִים". הדרשה על ההר לא סבבה משלים. זאת אומרת שמרקוס בכלל דיבר על זמן אחר שישוע דרש בו, ולא על הדרשה על ההר! מי שישווה את הדרשה על ההר ללימוד שלפי

רונן שלום, בעמוד 4 שבגיליון 2 טוען כי הרב דניאל עשור חשף לפניהם בספרו את האמת על האמונה המשיחית. למען האמת, הרב דניאל עשור בספרו מנצל חוסר ידע ובורות של הקורא במקרא ובהיסטוריה. הספר לא טורח, ולא גם פעם אחת, לצטט מקור מחקר; אין בספר אף לא מקור אחד ברשימה הביבליוגרפית (שאף היא אינה קיימת...). אך למרות זאת, ומאחר שספר זה עלול לבלבל את אלו שאין להם ידע קודם בנושא, החלטנו לצטט את טענותיו ולהשיב להן ב-52 סרטונים קצרים באתר: www.messiah.co.il. כמו כן, ברצוננו להמליץ לכם על לימודים במחללה למקרא בתנ"ך, שם תוכלו להעמיק את הידע שלכם במקרא ולהשיב בעצמכם להתקפות מסוג זה.

מאחר שאף לא אחד מן הדמויות הללו טרח לתת דוגמא לסתירה, החלטנו לעזור לעצמנו ולצטט את הרב דניאל עשור, שמצא, לטענתו, סתירות בברית החדשה: ישוע דרש המון, הן בקרב תלמידיו והן בקרב העם. אולי הדרשה המפורסמת ביותר שלו בברית החדשה היא הדרשה המכונה "הדרשה על ההר". דווקא שם, הרב דניאל עשור בטוח שהוא מצא סתירה מהותית בין הבשורות, מאחר שלטענתו:

«כל האוונגליונים מתייחסים לאירוע שנחשב כבעל חשיבות, הדרשה על ההר. טענתו של מתי היא שהדרשה של ישו התרחשה בהר. לוקס טוען לעומתו שהדרשה של ישו התרחשה במישור. מרכוס כותב כי הדרשה אירעה על אונייה בים».

מתי אכן טוען כי הדרשה היתה על ההר. לוקס לא טוען שהדרשה לא היתה על ההר, אלא מצוין ש"הוא יָרַד אִתָּם וְעָמַד

רב שחיפש... ומצא!

פה שינה את חייו של הרב הלמדן הידוע בחריפותו ובקיאותו בתלמוד, לאחר שחווה על בשרו רדיפות אנטישמיות על ידי שכניו הקתולים וניצל השיניהם של הנאצים בזמן השואה...

ביניהם המפורסמים ביותר, רש"י, ראש, תוספות ורמב"ם. היה כל כך הרבה ללמוד ורציתי לדעת בעל פה כמה שיותר, ביליתי את כל חיי בתוך התלמוד, לא היו לי עוד תחביבים אף לא הורשתי ללמוד לימודים חילוניים. לא היה לי כל קשר עם מתמטיקה, גיאוגרפיה וכדומה, אך מה שכן, כבר בגיל עשרים ושתיים נחשבתי ללמדן חריף ובקי ביותר בכל הקשור לתלמוד.

מלחמת העולם הראשונה בראשון לספטמבר 1939 פרצה מלחמת העולם השנייה, אז כבר כיהנתי כרב ובדיוק התכוונתי לחתונה שלי, בניתי לעצמי תוכנית לעלות לישראל וללמוד שם תלמוד בבתי מדרש, רעיון נוסף שהיה לי כגיבוי היה להגר לדרום אמריקה, שם נודע לי כי היה מחסור ברבנים. אך המלחמה סיכלה את כל הרעיונות שלי, בעצם, החיים שלי, כפי שעתיד הייתי ללמוד, היו בסכנה.

ברביעי לספטמבר כבר נכנסו חיילים גרמנים לעיירה שלנו. החיים הפכו לסיטון, כל היהודים היו כנידונים למוות במשפט שדה. לא ניתן לתאר במילים את ההרגשה שחווינו וחוו שאר היהודים, במשך שש שנים הנאצים רצחו כשישה מיליון יהודים, ביניהם מיליון ילדים, שלוש מהיהודים עלי אדמות נעלמו לפתע, אדמת אירופה הייתה רטובה, רטובה מדמם של היהודים. פה ושם ידענו על משפחות נוצריות שהחליטו, בניגוד להיגיון, להסתיר בביתם יהודים ולהגן על משפחותיהם, מספרם של חסידי אומות העולם הללו היה קטן.

במאי 1945 נגמרה המלחמה, הנאצים הובסו, ישראל קיבלה עצמאות ואט אט נבנתה מדינה ליהודים בארץ ישראל. אך אני איבדתי את כל משפחתי וחבריי בשואה. התחלתי לחפש תשובות, בעיקר לשאלה "למה?", כשיצאתי ממחנה הריכוז פרסמתי הודעות בתקווה למצוא מישהו מקרובי, נעזרתי בעיתונים ובארגונים שונים, לאכזבתי גיליתי כי כולם נספו בשואה, השד הנורא הזה, האידיאולוגיה הנאצית, השאירה אותי לבדי. תודות להלם שבו הייתי שרוי, עדיין לא הקלתי לחלוטין את העובדה שלאט לאט החלה לחלחל בי, אני לבד. לא שייך לשום מקום, לא שייך לאף אדם, ללא בית, ללא משפחה,

אפשר לומר שחינו כשני עמים שונים במחוז אחד, אכלנו אותו האוכל ונשמנו את אותו האוויר הצלול, אך ההרגשה הייתה כאילו שחינו אלפי קילומטרים אחד מן השני. כשהייתי בן שש יצאתי לבדי לטיול מחוץ למתחם היהודי, פתאום חלפה לידי אבן ואיתה נשמעה צעקה "יהודי! יהודי!". כילד, עדיין לא הבנתי שכיחודי אני אמור לשנוא את הפולני חסר הנשמה והפולני אמור לשנוא אותי. לפיכך, נבהלתי ורצתי הביתה לאימי בבהלה וסיפרתי לה את אשר קרה. "למה הילד הזה זרק עלי אבן? למה הוא צעק עלי 'יהודי'?" בחיי לא פגשתי אותו, למה הוא שונא אותי? שאלתי את אימי. "הוא נוצרי! והנוצרים הם שונאי ישראל! למרות שהוא לא מכיר אותך, אתה האויב שלו והוא האויב שלך!" ענתה לי אימי. "אבל למה הוא האויב שלי?" דחקתי באימי. "הוא מאמין במה שלימדו אותו, אם זה הכומר בכנסייה, המורה בבית הספר או המשפחה בבית - כולם מלמדים אותו לשנוא את היהודים, אין סיבה של ממש מעבר לכך. אבל כשהמשיח שלנו יגיע, אנחנו אלה שנהיה לשולטים, נחיה בארץ ישראל ואף אחד לא יציק לנו יותר." ענתה אמי בסיפוק. "רגע! אבל מתי המשיח יבוא?" הקשתי על אמי. "אנחנו לא יודעים מתי, אבל אנחנו יודעים שכאשר הוא יבוא, כל הסבל שלנו מהנוצרים ייפסק." מאז ולמשך כל חיי, התקווה למשיח ליוותה אותי, היא זאת שנתנה לי את הכוח לסבול את ההשפלות מידי שכני הקתולים.

מגיל שלוש עשרה ועד גיל עשרים ושתיים למדתי בבתי מדרש שונים, בכולם התעמקתי בתלמוד כיעד עיקרי. התלמוד שבתוכו 60 ספרים דנים בתחומי יומיום שונים, נישואין, גירושין, נזקין, חגים, תפילה, חקלאות ועוד... השיטה של התלמוד להגיע למסקנה נקראת "וויכוח ופלפול". רב אחד יטען כי במידה והביצה נולדה ביום טוב, היא כשרה, בזמן שאחר יטען שהיא טרפה. התלמוד כולו עוסק בוויכוחים בסגנון הזה, בסודות, במטפיסיקה (על טבעי) ופולקלור (מנהגי המסורת). כתלמיד ישיבה שיננתי ולמדתי בעל פה שמות רבנים רבים, כמו כן אין ספור ספרים שנכתבו ב1800 שנה האחרונות המנסים לפרש את התלמוד,

אתי לעולם ישירות לתוך הבלגאן של מלחמת העולם הראשונה. בעוד אנשים מסביב גועים ברעב, אני עצמי נולדתי למשפחה חסידית משושלת רבנים מיוחסים. על אף שהורי לא היו עשירים במיוחד, הם השקיעו בי ובאחיי בכך ששלחו אותנו לבתי המדרש היקרים ביותר. היה זה חלומי של אבי לראות אותי ואת שלושת אחיי מכהנים כרבנים בארץ ישראל.

"לחדר" הגעתי בגיל שלוש. בגיל שבע כבר דיברתי וקראתי עברית באופן שוטף. בגיל תשע למדתי את החומש מלימודיו של רש"י, וכך גם הכרתי את התלמוד. בהיותי בן אחת עשרה התלמוד היה הספר השולט על כל שאר ספרי הלימוד שלי, כך גם היה בשנים הבאות... בגיל שלוש עשרה עליתי לתורה.

כאמור, בית הורי היה מאוד קיצוני בדתיות ובמסורת ששמרנו. אבי שהיה רב, נהג ללכת שלוש פעמים ביום לתפילה בבית הכנסת. שחרית, מנחה ומערב. את כל חיינו התאמנו לתלמוד, כל מצווה וכל הלכה הייתה מותאמת לרצונו של התלמוד, היה זה רצונו של אבי שנהיה לרבנים חרדים כמוהו. גרנו בעיירה מחוץ לוורשה שבפולין, חיינו חמש מאות משפחות יהודיות ושמונה מאות משפחות פולניות שאינן יהודיות, ביניהם לבנינו הפרידה חומה אדירה וחזקה בעלת ארבעה שלבים שמנעה מאיתנו להתערבב, החומה לא הייתה מאבנים, אלא הייתה זו חומה רוחנית. השלב הראשון בחומה: חליפות כפתנים שחורים מסורתיים וכובעי שטריימל שחורים גדולים, היה אסור לנו להתלבש בהתאם לאופנה, כפי שהפולנים היו מתלבשים. השלב השני: יידיש הייתה שפתנו, בעוד פולנית שפתם. השלב השלישי: חיי החברה, כמו חיי הדת סבבו את בית הכנסת, לעומת הפולנים שהיו ברובם המכריע קתולים.

והשלב הרביעי: לנו היו עסקים זעירים, חייטים, סנדלרים וכיוצא בזה, בעוד הפולנים עבדו כפקידים ברשויות ובעיריות, תפקידי פקידות ממשלתית כלשהי הייתה אסורה על היהודים.

כמובן שהיו עוד הבדלים ביניהם לבנינו, מנהגים שונים, אורח חיים שונה, התנהגות שונה, תחביבים שונים וכמובן מראה חיצוני.

ללא חברים. מצאתי את עצמי בעולם זר. חיפשתי חברים חדשים, אבל זה לא הרגיע את הגעגוע שלי למשפחתי ולחבריי, הייתי כה מיואש ומאוכזב, הרמתי את ראשי לשמיים ושאלתי את השאלה הנשאלת ביותר על ידי יהודים: "למה?". מחשבות החלו להציף אותי, אם באמת יש אלוהים, למה הוא נתן למיליון ילדים תמימים להירצח? כך? איפה היה בעוד עמו הנבחר נרצח? ארצות הברית מאחר ונשארת לבד בפולין, החלטתי להגר לארצות הברית, הייתי בטוח שמעבר לארץ חדשה יקל עלי ויעזור לי לשכוח את כל מה שקרה ובכך להתחיל את חיי מחדש. אך זה לא היה כל כך פשוט, תחילה היה עלי לעבור דרך גרמניה שזה עתה הובסה, בחלקה המערבי ישב הצבא האמריקאי. הצטרפתי לארגון ציוני שפעילותו המרכזית היה להעביר יהודים מפולין למדינות אחרות, ומשם להגר לישראל או להצטרף למשפחותיהם שבארצות הברית. באפריל 1946 הגעתי למחנה פליטים יהודי בגבול הגרמני-אוסטרי. התחלתי לעבוד כרב במחנה זה. כמו כן היה עלי להיות עורך עיתון פליטים. ב-1952 מצאתי את עצמי בארצות הברית, הועסקתי כמשנה לרב הקהילה היהודית בעודי לומד אנגלית. כמו כן עבדתי כמורה לתלמוד במדרשה, אך דווקא שם התחוללה מלחמה כבדה בליבי, השאלה הטרידה אותי יותר ויותר, איפה היה אלוהים בשואה?

במדרשה לימדתי דברים שעצמי לא הייתי בטוח עוד באמינותם. למדתי שאם נרצה לנצח את אויבנו, עלינו לשמור את קדושת השבת, אך בתוכי ידעתי שהסיבה לא טמונה בכך. לא היה לי בטחון או הוכחה שמה שאני בעצמי מלמד בכלל נכון, איבדתי את האמונה שלי בכל האגדות התלמודיות, אחר כך גם איבדתי את האמונה שלי בחוקי ובאמיתות ויכוחיו. התחלתי לוותר על המסורת ולהתחיל לחפש אחר האמת, אך לא ידעתי היכן להתחיל.

כאמור, בכל חג אנו כיהודים הולכים לבית הכנסת להתפלל, תוך וידוי החטאים שלנו ובקשת סליחה מאלוהים, אנו אומרים אמרות כגון "מפני חטאינו גלינו מארצנו", הוידוי הוא מרכיב חשוב ביותר בתפילותינו. הסיפור שלנו מונה חטאים שונים שעלינו להתוודות עליהם בתפילותינו בכל יום, אם כי יום התפילה והוידוי הרציני ביותר הוא יום הכיפורים, בו חייב כל יהודי מעל גיל שלוש עשרה לצום בהכנות ארבעים וחמישה פעמים על חטא, לאחר הוידוי כולם שרים יחדיו "סלח לנו!".

כשהתפללתי בדיוק את התפילות הללו, הרגשתי אומללות ותסכול מפני שידעתי שלפי התנ"ך, וידוי לבדו לא מספיק כדי לקבל סליחת חטאים. ידעתי שאלוהים הציב תנאי בתורה לקבלת סליחה על חטאינו – הקרבת קורבן. ספר ויקרא מפרט במדויק את עניין זה.

בהתאם לזאת לא הייתי משוכנע כלל אם אלוהים מייחס משמעות כלשהי לתפילות יום הכיפורים, זאת משום שידעתי מצוין, ששעה קלה אחרי סיום יום הכיפורים, סיום

הוידויים והצום, אנו חוזרים באופן מיידי לחיינו הישנים וכך גם לחטאינו, אם כך יש לנו צורך דחוף בשינוי הגישה שלנו כלפי אלוהים, שינוי הלב.

הרגשתי חוסר סיפוק מהמצב הרוחני שלי. כעת כבר לא הייתה לי כלל עוד אמונה באנושות וגם לא באגדות ובמסורת של התלמוד. הרגשתי אומלל מכיוון שאני, רב, לימדתי משהו שאני בעצמי לא האמנתי בו. גם ידעתי שכל ההלכות, כל הויכוחים והפולפולים, הטיעונים שנשמעו כה טוב והפירושים השונים, הם כבר כלא רלוונטיים לתרבות ולתקופתנו כיום. הייתה חסרה לי אמת רוחנית שתהיה אקטואלית עבורי אשר אוכל לחיות את חיי באור שלה, לא עוד מסורת אחריה נאלצים אנו ללכת בעיוורון. אך מה היא דרך זאת? לא ידעתי.

הסתכלתי בבני עמי והם היו נראים לי כמו צאן שאיבדו את הרועה שלהם. אלפיים שנות תלמוד, חסידות, קבלה ושאר השיטות שיצרנו לעצמנו לא הועילו להושיע את ילדי השואה. ידעתי שיש סיבה לסבל שלנו כעם, חטא כלשהו, כפי שאנחנו קוראים בתפילות

"כשהתפללתי הרגשתי אומללות ותסכול מפני שידעתי שלפי התנ"ך, וידוי לבדו לא מספיק כדי לקבל סליחת חטאים. ידעתי שאלוהים הציב תנאי בתורה לקבלת סליחה על חטאינו – הקרבת קורבן."

החג שלנו.

ערב אחד, יצאתי לטייל על מנת ליהנות מאווירו הצח של האביב, עברתי ליד חנות ובה ראיתי צעירים עומדים בפתחה ומחלקים עלונים לכל מי שעובר, גם אני קיבלתי אחד, אך מכיוון שעדיין לא ידעתי אנגלית, החלטתי פשוט להיכנס לחנות ולבחון בעצמי על מה מדובר, החנות הייתה ריקה, בעצם, לא הייתה זאת חנות, כל הנוכחים הרכינו ראשם בתפילה. "מה זה?" שאלתי את עצמי, שיערתי שהם לא יהודים, שהרי הם לא מתפללים כמונו, מתוך ספר, בעמידה ובנדנודים מצד לצד,

קדימה ואחורה, הם התפללו באופן ספונטני מהלב. המתנתי בסבלנות עד שסיימו. כשהם סיימו, הבחין אחד מהם ובא לקראתי, לא הצלחתי להבין את מה שאמר, שהרי דיבר באנגלית, לכן השבתי לו שאני דובר גרמנית, עברית ויידיש. בעזרת סימונים, הם ניסו להסביר לי שעלי לשוב מחר, באותה השעה.

למחרת כשהגעתי היה בחור דובר גרמנית, הוא לחץ את ידי בידידות והסביר לי בגרמנית כי החבר'ה הצעירים הללו בשליחות ונפגשים כאן כדי להתפלל בעד עם ישראל. "בשליחות?" שאלתי. אלוהים שם על ליבנו לבוא לכאן, להתפלל בעד היהודים ולעודד אותם כי אלוהים אוהב אותם וברצונו להושיעם. מה הכוונה להושיעם, שאלתי? ועל איזה אהבה אתה מדבר, לאור השואה שזה עתה פקדה את יהדות אירופה. האיש נשאר שליו, חיך וענה לי "אני מבין לליבר, אבל מאמינים אמיתיים במשיח – אלוהים את היהודים. כל הפוגעים בהם לרעה לא באמת הולכים אחרי המשיח, הבסיס של המשיחיות היא אהבת האנושות, עם דגש על אהבת העם הנבחר, היהודים. ישוע בעצמו לימד זאת."

"אתה רציני? כל אותם אלו שענדו צלבים על צווארם ופסלים של קדושים בבתיהם, ובמקביל תכננו פוגרומים, האם אלא לא מאמינים בישוע? מה לגבי הכנסיות הקתוליות בפולין ואוקראינה שהיוו מקור האנטישמיות? האם הכמרים הקתולים לא הסיתו את העם הפשוט לשנאת היהודים?" השבתי בכעס.

בעודו מביט בעיני ברגישות ענה "ישוע המשיח לימד לאהוב, לאהוב את האנושות, לאהוב את אויביו ולאהוב את השונאים אותנו, מי שאינו עושה בקולו, לא יכול לקרוא לעצמו "תלמיד המשיח" ולא יכול להיקרא משיח!" הוא העניק לי עותק של הברית החדשה ביידיש, הסכמתי לקחת אותה, מעולם לא קראתי אותה, שהרי כאדם חרדי, נאסר אלי. הימים הקרובים עברו עלי בקריאה, קראתי אל תוך הלילה, כל מילה, פסוק ופרק היו עבורי כתגלית מדהימה, העניין רק הלך וגבר, כבר בבשורת מתי, התפללתי לגלות שישוע, יהודי, נצר לבית אברהם ולבית דוד. עוד יותר הפתיע אותי שבכל עמוד מצאתי הפנייה או ציטוט לתורה ולתנ"ך.

כך, תוך כדי קריאה, בכל עמוד בבשורה הייתה הפנייה או ציטוט מן התנ"ך, בכך הבנתי שהברית החדשה היא בעצם מעין התמלאות של התנ"ך, מעין המשך ישיר לתנ"ך, פתאום נפתחו עיניי, אנו כיהודים כל כך עסוקים בתלמוד, שלגמרי נטשנו את התנ"ך הכה קדוש לנו. כך, מיהודי שהאמין בתלמוד, הפכתי ליהודי שהאמין בתנ"ך.

כחודש לפני חג הפסח, הגיע לידי כתובת של יהודי שמאמין בישוע, "יהודי-משיחי". הוא חי בניו יורק, לכן מיהרתי לנסוע אליו מפני שמעולם לא הכרתי יהודי שמאמין בישוע קודם לכן, הוא קיבל אותי בברכה לביתו ועד מהרה ישבנו ולמדנו ביחד את הברית החדשה ביידיש.

יום אחד בעת שביקרתי אותו, הוא הקריא

לי שיר שנתקל בו, "איש המכאובות":
 "לא-תאר לו, ולא הדר, ונראהו ולא-מראה,
 ונחמדוהו. נבזה וחדל אישים, איש מכאובות
 וידוע חולי, וכמסתר פנים ממנו, נבזה ולא
 חשבנוהו. אכן חלינו הוא נשא, ומכאבינו
 סבלם, ואנחנו חשבנוהו נגוע, מכה אלוהים
 ומעונה. והוא, מחלל מפשעינו, מזכא
 מעונותינו, מוסר שלומינו עליו, ובחבורתו
 נרפא-לנו. כולנו כצאן תעינו, איש לדרכו
 פנינו, ויהוה הפגיע בו את עוון כולנו." בסיום
 הקריאה שאל אותי - "על מי לדעתך נכתב
 השיר הזה?" "על ישוע, מן הסתם" עניתי.
 "אתה צודק" הוא השיב לי, "למען האמת,
 אני פשוט העתקתי את נבואתו של ישעיהו
 הנביא בתנ"ך מתוך פרק נ"ג."

אם רק הייתם יכולים לתאר לעצמכם את
 ההפתעה והתדהמה שחוויתי, אני, רב, לא
 הכרתי את תוכנו של ישעיהו פרק נ"ג אשר
 נכתב מאות שנים לפני זמנו של ישוע!

כבר למחרת הרגשתי שאני מוכרח להראות
 את הנבואה הזאת לרב אחר, ידיד שלי, אך
 גם הוא הופתע לגלות זאת, הגעתי למסקנה,
 כלכך הרבה רבנים ויהודים אחרים לא
 מזהים את ישוע כמשיח כי לא טרחו לקרוא
 את התנ"ך. חייבים להביא את התנ"ך היהודי
 לעם היהודי, החלטתי.

מיד הלכתי לידידי החדש, היהודי המשיחי מניו
 יורק, סיפורתי לו שאני מאמין בתנ"ך, בברית
 החדשה ובישוע המשיח! יחדיו התפללנו
 לסליחת חטאים בדמו של המשיח, אי אפשר
 לתאר את אשר התחולל בלבי! שמחה בלתי
 נתפסת אחזה בי. שלום, שלוה ואושר הציפו
 אותי, בחיי לא הרגשתי כך, אך תמיד שאפתי
 לכך. אישיותי החלה להשתנות מקצה
 לקצה, הייתי כמו אדם חדש, במקום ייאוש
 ודיכאון מצאתי אושר ומטרה. נולדתי מחדש!
 בשובי הביתה לקחתי את התנ"ך והתחלתי
 לקרוא את ישעיהו פרק נ"ג שוב ושוב. אחזה
 בי השאלה, איך יכול להיות ששום רב לא
 מלמד על זה, האם אנו היהודים מתעלמים
 מקיומו של פרק זה?

אחרי שקיבלתי את ישוע כמשיח ומושיע
 אישי שלי, הרגשתי שלא מספיק שאני
 גיליתי את האמת, מה לגבי כל אותם אחיי
 היהודים? אך ידעתי, לא מדובר במשימה
 פשוטה שהרי הכרתי את הדעות הקדומות
 שמכסות את עיניהם של יהודים כה רבים
 אודות לישוע ולברית החדשה. למרות זאת,
 ידעתי שאלוהים יהיה עמי ויעזור לי לתת את
 ההזדמנות לאלו שמעולם לא שמעו. פגשתי
 יהודים כה רבים, עייפים ואומללים, מגששים
 באפילה ומבקשים למצוא את האמת, אך
 איש לא בא לעזרתם. הייתי נחוש בדעתי
 להכריז להם את הבשורה הטובה, ליגעים
 ולנשברי הלב, כפי שאמר ישוע המשיח:
 "בואו אלי כל העמלים והעמוסים ואני
 אקציא לכם מנוחה" (הבשורה על פי מתי,
 י"א:28). זו היא עדותי האישית, הגעתי לישוע
 עייף, עמוס ומלא אכזבות, אך בו מצאתי
 מנוחה, אהבתו של ישוע השביעה בליבי את
 הרעב לאהבת אב, אם, אח ואחות שלא היו
 עמי עוד.

עדויות נוספות של רבנים ניתן למצוא
 באתר: www.xRabbi.co.il ★

בקומיקס של יד-לאחים (גיליון 1,
 עמ' 15) ניתן לראות כי הללו בזים
 לאינטליגנציה של הישראלים תוך
 כדי שהם מטילים "ביקורת" חסרת
 יושרה ועמוד שדרה כלפי הברית
 החדשה. הם מנסים לעודד את
 הישראלי הממוצע שלא לקרוא ואף
 לא לגעת בספרי הברית החדשה,
 אלא לפנות אליהם בלבד לקבלת
 תשובות. בכך הם מראים כי לא ניתן
 לסמוך על יושרם ואמינותם וכי הם
 מתייחסים לציבור הישראלי-יהודי
 כעדר טיפשים שלא יעז לבדוק
 בעצמו את המקורות.

////////// המדען אלברט אינשטיין //////////

"אף אחד לא יכול לקרוא את הבשורות מבלי
 להרגיש את הנוכחות של ישוע. אופיו חי בכל מילה.
 אף אגדה לא מלאה בחיים כאלה."

(ד"ר אלברט אינשטיין, Saturday Evening Post, Oct. 26, 1929)

////////// פרופסור מרדכי בובר //////////

"היום יותר מתמיד, אני משוכנע בכך שמקום גדול שייך
 לישוע בהיסטוריה ובאמונה של עם ישראל."

(פרופ' מרדכי בובר, האוניברסיטה העברית, בספרו 'שני סוגים של אמונה')

////////// הפילוסוף היהודי ברוך שפינוזה //////////

"בינתו הנצחית של אלוהים גילתה עצמה בכל דבר,
 בייחוד בנפש האנושית. אבל מעל הכל, בישוע."

(ברוך שפינוזה, מכתב 21 להנרי הולדנברג, נובמבר 1675)

////////// רה"מ בנימין ד'זראלי //////////

"בין התנ"ך לברית החדשה ישנו דף...ישוע בא להשלים את
 התורה והנביאים, המשיחיות היא היהדות בשלמותה."

(בנימין ד'זראלי, מדינאי יהודי וראש ממשלת בריטניה במאה ה-19)

////////// הרב יצחק ליכטנשטיין //////////

"בעבר סברתי שהברית החדשה הינו ספר טמא, מקור
 לגאווה, אנוכיות, שנאה, אנטישמיות ואלימות,
 אך כאשר פתחתי את הספר, הרגשתי כיצד הוא שובה את ליבי
 בצורה משונה ונפלאה. לפתע, תפארת ואור חדרו לנשמת.
 חיפשתי קוצים אך מצאתי ורדים, פנינים במקום אבנים,
 במקום שנאה מצאתי אהבה.
 במקום נקמה מצאתי סליחה. במקום עבדות מצאתי חירות."

(לסיפורו המלא בקרו באתר www.xRabbi.co.il)

הולך לשנות את דרך החשיבה שלי

מתוך השיר הראשון באלבומו של בוב דילן, "רכבת איטית מגיעה",
1979. אותו גם הציג בהופעתו החיה בתל-אביב ב-2011 ביוני 2011

ישוע אמר, "היו מוכנים,
כי אינכם יודעים את השעה בא אני שב"
ישוע אמר, "היו מוכנים,
כי אינכם יודעים את השעה בא אני שב"
הוא אמר, "הוא שאינו איתי, נגדי"
הוא אמר, "הוא שאינו איתי, נגדי"
רק שתדע מהיכן הוא מגיע

ישנה מלכות המכונה גן עדן
מקום בו אין כאב לידה
ישנה מלכות המכונה גן עדן
מקום בו אין כאב לידה

ובכן, האדון ברא זאת, ידידי
בערך באותו הזמן שהוא ברא את העולם

אנחנו מזמינים אתכם

לקרוא

את הברית החדשה

ניתן להאזין לברית החדשה

לקרוא דרך אפליקציה בסמארטפון

להזמין עותק בחינם

www.הברית-החדשה.com

יִשׁוּעַ הַמָּשִׁיחַ הוּא הוּא
אֶתְמוּל, הַיּוֹם וְלְעוֹלָמִים

אל העברים יב 8

ישוע מכשף שטוני?

הרב יחזקאל סופר טוען כי ישוע בא להסיט ולהדיח לעבודת אלילים, ומציע כי הוא שליח השטן: "פעלול כישופי שמקורו באלוהים אחרים ובכוחות הטומאה". הרב דניאל עשור מוסיף כי ישוע היה מכשף, וכי "הוא בעצמו התגלמות השטניות..."

גיליון 2, עמוד 18 //

"לכן, והגידו ליוחנן את אשר ראיתם ושמעתם: עוֹרִים רוֹאִים, פְּסָחִים מְהַלְכִים, מְצַרְעִים מְטַהֲרִים, חֲרָשִׁים שׁוֹמְעִים, מְתִים קָמִים, וְעֵנִיִּים מְתַבְּשָׁרִים" (לוקס ז' 22).

הניסים שישוע ותלמידיו חוללו לעיני כל, העידו על מגוון רחב של סמכויות שהיו בידיו של ישוע: סמכות על איתני הטבע, על מחלות, על שדים, על הבריאה ואפילו על המוות. אבל כל זאת לא שכנע את הרבנים אשר הצהירו כי הם מעדיפים למות, מאשר לתת למישהו לרפא אותם בשם ישוע. דוגמא לכך היא במסכת עבודה זרה דף י"ז, שם מתוארת שיחה בה רבי אליעזר סיפר לרבי עקיבא על תלמיד של ישוע, יהודי משיחי בשם יעקב, שהיה מרפא בשם ישוע. בהמשך, בדף כ"ז, מסופר על בן אחותו של רבי ישמעאל, שנחש הכישו. אותו תלמיד של ישוע, יעקב, הציע לרבי ישמעאל לרפא את בן אחותו, אך הרבי, שאמנם הכיר ביכולות של תלמידו ישוע לרפא אנשים בשם ישוע, סירב על הסף והעדיף שכן אחותו ימות. לצערנו הרב, המצב היום לא שונה כלל; הרבנים בטוחים שישוע הוא משיח שקר. הרב יוסי מזרחי לדוגמה, טוען שישוע עשה קסמים וכי קסמיו אינם אינדיקציה לכך שהוא המשיח.

מעניין שלא חז"ל ולא הרבנים כיום מנסים להכחיש את הניסים שביצע ישוע; לעומת זאת, הם מנסים לערער את הסמכות בה עשה ישוע את הניסים ובכך לטעון כי הוא אינו המשיח. לפי התלמוד, מקור הכוח והסמכות שבעזרתו חולל ישוע ניסים הוא השטן. הרב דניאל עשור טוען: "ישו אכן היה נביא שקר גמור וכי פעל באמצעות כוחות כישוף בלבד", וגם טוען כי ישוע "הוא בעצמו התגלמות השטניות".

טענות בדמות טענתו של הרב עשור, עומדות על האגדה של חז"ל, לפיה ישוע למד את אומנויות הכישוף במצרים. הבעיה היא, שלטענה הזאת יש אותה מידה של ראיות ומהימנות היסטורית, בערך כמו לטענה

שסנטה קלאוס מחלק מתנות דרך ארבות בחג המולד, זאת מאחר שאין לטענה הזו תמיכה כל שהיא בכתבים חוץ-תלמודיים. בטח ובטח לאור העובדה שההסבר הזה נכתב מאות רבות של שנים לאחר זמנו של ישוע, וכדי לנסות ולתרץ את היכולת של ישוע לעשות ניסים ונפלאות. בדיוק כמו שאציג בפניכם את הטענה, כי הצייר ואן גוך צייר את ציוריו תודות לכך ששד השתלט עליו. בעיה נוספת הקיימת עם הטענה, היא חוסר המהימנות הכרונולוגית בהתייחסותו של התלמוד לישוע כאל תלמידו של הרב יהושע בן פרחיה; יהושע בן פרחיה חי מאות שנים לפני שישוע בכלל נולד.

ברצוננו להשיב לטענות הרבנים בכמה נקודות.

נקודה ראשונה, ארבעת נסי המשיח: על פי כתבים יהודיים עתיקים, ישנם ארבעה ניסים שרק המשיח מסוגל לעשות: לרפא מצורע, לרפא עיוור מלידה, לגרש שד אילם ולהקים מן המתים אדם שנחשב מת לפחות ארבעה ימים. ניתן למצוא חיזוקים לכך במסכת נדרים שבתלמוד הבבלי ואף במגילות קומראן (4Q521), מגילות שכאמור נכתבו הרבה לפני שישוע נכנס לתמונה. גם היהודים שכתבו את המגילה, ייחסו את הניסים הללו, למשיח. ואכן, גם ישעיהו ניבא בפרק ל"ה כי המשיח יצליח לפקוח עיני עיוורים ואוזני חרשים ויגרום לאילמים לדבר. מאז שנשלמה התורה ועד זמנו של ישוע, לא נרשם ולא תיעוד היסטורי אחד של יהודי שנרפא מצרעת (מרים הנביאה נרפאה לפני שנשלמה התורה ונעמן לא היה יהודי). זאת כאמור, מאחר שאלוהים שמר למשיח בלבד את הזכות לרפא יהודי מצרעת. אם ישוע אכן ריפא בעזרת כישוף שטני, הוא לא היה מצליח לרפא את המצורע, אלוהים לא היה מאפשר לו לעשות מה ששמור למשיח בלבד.

נקודה נוספת היא שישוע עשה את הניסים שעשה, בשם אלוהי ישראל. ישוע לא טען לרפא בשם השטן, להיפך, הוא טען לרפא

בשם אלוהי אברהם יצחק ויעקב. ובכל זאת האשימוהו הפרושים כי הוא מכשף בעזרת כוחו של השטן: "הפרושים אָמְרוּ: "זֶה אֵינּוּ מִגֵּרֶשׁ אֶת הַשָּׂדִים אֶלָּא בְּעֶזְרַת בְּעַל-זָבוּל שֵׁר הַשָּׂדִים". ישוע ענה בחכמה, "הואִיל וְיָדַע אֶת מַחְשְׁבוֹתֵיהֶם אָמַר לָהֶם: "כֹּל מִמְלָכָה הַמְּפֹלָגָת בְּתוֹךְ עֶצְמָה סוֹפָה שֶׁהִיא נִחְרָבֶת, וְכָל עִיר אֲוֹ בֵּית הַמְּפֹלָגִים בְּתוֹךְ עֶצְמָה לֹא יִחְזִיקוּ מֵעַמָּד. אִם הַשָּׁטָן מִגֵּרֶשׁ אֶת הַשָּׁטָן, כִּי אֵז הַתְּפֹלֵג בְּתוֹךְ עֶצְמוֹ וְאֵיךְ מֵעַמָּד מִמְלָכָתוֹ?" (מתי י"ב:26-24)

נקודה אחרונה, שימו לב לתוצאות הניסים שביצע ישוע. אם ישוע ניסה לכשף בשם השטן או להדיח לעבודת אלילים אחרים, אז הוא עשה עבודה גרועה ביותר, שהרי הוא רק קירב אנשים לאלוהים. הניסים שישוע עשה בשם אלוהי היהודים, גרמו ליהודים ולרבבות גויים לעזוב את האלילים ולהאמין באלוהי ישראל. אם ישוע אכן היה מכשף שבא להסית מאלוהי ישראל, המזימה שלו נכשלה ובגדול.

ישוע ביצע את הניסים שחולל מאחר שהיה המשיח, וגם היום אנשים בכל העולם נרפאים בצורה על-טבעית בשמו של ישוע, המשיח היהודי.

ראו את דבריו של דניאל ציון, שהיה רב ראשי בבולגריה והגיע לידי מסקנה ואמונה בישוע המשיח: "אם אתם, הרבנים, תישאו תפילה לאלוהים מכל ליבכם ותקראו את ספר הברית החדשה מתוך מחשבה ובגישה של כבוד, אני בטוח כי אלוהים יפתח את עיניכם. ישוע לא עשה דבר מלבד טוב, הוא קרא את עמו ישראל לתשובה בעד מלכות האלוהים בעודו עושה ניסים ונפלאות רבים אשר אף נביא לפניו לא עשה. הוא ביקש לאחד בני אדם, שהם יאהבו אחד את השני ואף את אויביהם. הוא ביקש לבנות גשר בין העם היהודי לגויים ובכך לקיים את נבואות ישעיהו, שאלוהי אברהם יצחק ויעקב יהפוך לאלוהי כל אומות העולם." ★

אם ישוע ניסה לכשף בשם השטן או להדיח לעבודת אלילים אחרים, אז הוא עשה עבודה גרועה ביותר, שהרי הוא רק קירב אנשים לאלוהים. הניסים שישוע עשה בשם אלוהי היהודים, גרמו ליהודים ולרבבות גויים לעזוב את האלילים ולהאמין באלוהי ישראל

10 סתירות בין התושב"ע לתקרא

1. רבי נחמיה אומר כי פרעה לא נספה ביחד עם חילו (מכילתא דרבי ישמעאל), אף על פי שבשמות י"ד 28 (וגם במזמור קל"ו 15) ברור מההקשר כולו כי המים כיסו את פרעה על כל חילו ואיש לא נותר בחיים.
2. חז"ל מלמדים כי משה לא מת (ספר "משך חכמה", פרשת וזאת הברכה וספר "דף על הדף", כתובות), למרות שבדברים ל"ד 5-6 כתוב במפורש כי משה מת ונקבר בארץ מואב.
3. בתלמוד הבבלי, מסכת עבודה זרה, נאמר כי 3 שעות ביום יושב הקב"ה ומשחק עם לויתן, למרות שמזמור ק"ד 25-26 ברור לגמרי מההקשר של הפסוק "לויתן זה יצרת לשחק בו", כי הכוונה היא לכך שהלויתן משחק בים.
4. הלל הזקן תיקן את הלכת ה"פרוזבול" וביטל הלכה למעשה את שמטת החובות המחוייבת מהתורה (דברים ט"ו 3-1). עד כדי כך חמורה היתה פסיקתו של הלל כנגד התורה, עד כי האמורא שמואל אמר עליה: פרוזבול היא עלבון לתורה, אם אאזור כוח - אבטלה! (מסכת גיטין, ל"ו עמוד ב').
5. בספר "ילקוט שמעוני" שמואל א', נאמר כי טועה כל האומר שבניו של שמואל הנביא חטאו, למרות שבשמואל א' ח' 3 כתוב בפירוש כי הם "לא הלכו בדרכו [של שמואל] ויטו אחרי הבצע ויקחו שחד ויטו משפט". במילים אחרות, הם חטאו בגדול (רדפו בצע, לקחו שוחד והיטו משפט צדק)!
6. במסכת יומא ט' עמוד א', נאמר כי טועה מי שאומר שבניו של עלי חטאו, אף על פי שבשמואל א' פרק ב' כתוב מפורשות כי הם היו "בני בליעל, לא ידעו את ה'" (פס' 12); וגם: "ותהי חטאת הנערים גדולה מאד את פני ה'" (פס' 17); בהמשך הפרק מסופר כי הם אפילו העזו לשכב עם הנשים "הצבאות פתח אהל מועד" (פס' 22); ושלושה פסוקים לאחר מכן, רומז להם אביהם כי הם חטאו לה' (פס' 25); ואם לא די בכך, בפסוק 34 נאמר לעלי כי שני בניו ימותו ביום אחד בשל מעשיהם הרעים (נבואה המגשימה עצמה בפרק ד' 17).
7. בספר "ילקוט שמעוני" שמואל ב', נאמר כי טועה כל האומר כי דוד המלך חטא, למרות שבשמואל ב' י"א כתוב: "וירע הדבר אשר עשה דוד בעיני ה'" (פס' 27); בפרק י"ב מתוודה דוד בפני נתן ואומר: "חטאתי לה'" (פס' 13); ובמזמור נ"א שב דוד ומתוודה על חטאו כאשר הוא מתחנן לה' שימחק את פשעו, יכבסנו מעונו ויטהרנו מחטאו (פס' 3-4), כי "לך לבדך חטאתי והרע בעיניך עשיתי" (פס' 6).
8. ב"ילקוט שמעוני" מלכים א', נאמר כי טועה כל האומר כי שלמה המלך חטא, אף על פי שבמלכים א' פרק י"א כתוב כי המלך שלמה אהב נשים רבות "מאביות, עמניות, צדניות, חתיות, מן הגוים אשר אמר ה' אל בני ישראל: לא תבאו בהם..." (פס' 2-1); הוא הרבה לעצמו סוסים (דבר"ה ב' ט' 25) ונשים (מלכים א' י"א, פס' 3. בניגוד לתורת המלך בדברים י"ז 16-17); אשר הטו את לבבו אחרי אלהים אחרים (פס' 2). בפסוק 6 נכתב כי שלמה עשה הרע בעיני ה'; בפסוק 7 נכתב כי שלמה הקים מזבחי אלילים; בפסוק 9 כתוב כי ה' יתנאף בשלמה "כי נטה לבבו מעם ה'"; ובפסוק 14 נכתב כי בעקבות מעלליו של שלמה, ה' הקים שטן לשלמה.
9. רבי יונתן אמר כי טועה כל האומר כי מלכת שבא היתה אישה (מסכת בבא בתרא ט"ו עמוד ב'), למרות שאם קוראים את פרק י' במלכים א' (פס' 1-13) ואת פרק ט' בדבר"ה ב' (פס' 1-12), מבינים מעל לכל ספק כי מלכת שבא היתה אישה במלוא מובן המילה.
10. חז"ל לימדו כי "גדול כבוד הבריות, שדוחה את [מצוות] לא תעשה שבתורה" (בבלי, מסכתות: ברכות, מגילה, מנחות, עירובין, שבת),¹ כלומר: "דברים רבים התירו לעקור דבר תורה מפני סייג ומפני כבוד הבריות" (רש"י). הרב אהרן לייכטנשטיין מסביר: "רש"י מזכיר את הגמרא ביבמות, המסיקה שחכמים יכולים לגזור גזירה שתעקור דבר מן התורה".² זאת למרות שבדברים פרק ד' (פס' 3) ופרק י"ג (פס' 1) נאמר כי אסור להוסיף או לגרוע ממצוות התורה; ובפרק כ"ז כתוב כי ארור מי שלא מקיים את מצוות התורה (פס' 26).

1 התלמוד גדוש בדוגמאות של סתירות בין הלכות החכמים למצוות התורה בגין תירוצים כגון: "כבוד הבריות", "סייג לתורה", מפני "שהשעה צריכה" ומפני "דרכי שלום".

2 במאמרו "כבוד הבריות", www.etzion.org.il/vbm/archive/10-halak/15briortrf, הרמב"ם חוזר ומאשר את הכלל התלמודי הזה בספרו "משנה תורה", הלכות כלאיים, פרק י', כ"ה-כ"ו.

10 סתירות בין חז"ל למקרא

1. לפי החומש, מצוות התורה ניתנו על ידי משה (שמות י"ט, דברים ה') ולא לפני כן. לפי חז"ל, גם התושב"ע נמסרה מאת משה (ספרא בהר, פרשה א'). מוזר מאוד, אם כן, כי במקום אחר טוענים הרבנים כי אברהם אבינו הספיק לקיים את התורה שבכתב ואת התורה שבעל פה (בבלי, יומא כ"ח ע"ב).
2. בבראשית י"ח 8 נאמר במפורש כי שלושת אורחיו של אברהם אכלו מהכיבוד אשר נתן להם. חז"ל מלמדים כי למעשה הם לא אכלו כלל (בראשית רבה, פרשת וירא).
3. מחבר קהלת מזהיר אותנו פן נעשה "סִפְּרִים הַרְבֵּה אֵין קֶץ, וְלִהְיֶה הַרְבֵּה יִגְעַת בְּשָׂר" (פרק י"ב 12). אך שימו לב לשתי הפרשנויות של חז"ל לאותו פסוק: 1- "אין הכוונה שיזהר מעשות אותם, אלא שיזהר וישתדל לעשותם..." (אברבנאל, הקדמה לפרשנות על ירמיהו); 2- "בני, הזהר בדברי סופרים יותר מבדברי תורה..." ("תורה תמימה", קהלת י"ב). כלומר, פרשנותם הפוכה לגמרי מפשט הפסוק בקהלת ומהקשרו!
4. בבראשית ט' 7-1 מצווה אלהים את בני נוח בכארבע מצוות לכל היותר. אם זאת, חז"ל בדו מליבם את שבע "מצוות בני נוח". הבעיה מתעצמת כאשר מגלים כי רק שתיים מתוך השבע שהמציאו הרבנים מופיעות בטקסט המקראי; כל היתר פשוט הומצאו והוכנסו לרשימה על אפה וחמתה של התורה!
5. התורה מצווה: "וְכִי-יָגֹד אֶתְּךָ גֵּר בְּאַרְצְכֶם, לֹא תוֹנוּ אוֹתוֹ. כְּאֶזְרַח מִכֶּם יִהְיֶה לָכֶם הַגֵּר הַגֵּר אִתְּכֶם וְאֶהְבֶּתְ לוֹ כְּמוֹךָ" (ויקרא י"ט 34-33). אולם ההלכה הרבנית קובעת כי "הגויים שאין בינינו וביניהם מלחמה... אסור להצילן; אם נטו למות כגון: שראה אחד מהן שנפל לים, אינו מעלהו, שנאמר: "לא תעמוד על דם ריעך" (ויקרא י"ט), ואין זה ריעך" (הרמב"ם, משנה תורה, הלכות רוצח, ד'). כלומר, כאשר פוגשים גוי טובע, אפילו בעיתות שלום, אסור לנסות להצילו ואין לסייע לו. מדוע? מפני שהוא גוי!
6. התורה קבעה כי ניסן הוא החודש הראשון בשנה (שמות י"ב 1; ויקרא כ"ג 4). הרבנים קבעו כי ראש השנה יוצא דווקא בתשרי (קצור שולחן ערוך, הלכות ראש השנה).
7. וכאילו להוסיף חטא על פשע, הוסיפו הרבנים כי "נוהגין לילך בערב ראש השנה אחר תפילת שחרית לבית הקברות להשתטח על קברי הצדיקים" (קצור שולחן ערוך, דיני חודש אלול). זאת למרות שהתורה אוסרת מכל וכל את המנהג הטמא הזה ואף מזהירה כי הנוגע בקבר ולא טוהר, נפשו תיכרת מקהל ישראל (במדבר י"ט 16-20).
8. בבראשית א' 28 מברך אלהים את אדם וחוה ומצווה על שניהם: "פְּרוּ וּרְבוּ". למרות הדברים הברורים, קובעת המשנה של חז"ל: "האיש מצווה על פרייה ורבייה, אבל לא האישה" (מסכת יבמות, ו').
9. התורה אוסרת עלינו לשקר (שמות כ"ג 7; ויקרא י"ט 11). באים הרבנים ומלמדים כי בניגוד לדברי התורה, לפעמים דווקא מותר ומתבקש לא לומר את האמת ואף לשקר, בעיקר עם מדובר בלשקר לגויים (יבמות ס"ה ע"ב; בבא מציעא כ"ג ע"ב; אבות דרבי נתן י"ב ג'; חידושי הריטב"א, מסכת חולין פרק ז'; שו"ת שארית יוסף, חלק ב').
10. במגילת אסתר נאמר באופן פשוט וברור ביותר: "וַתִּמָּאֵן הַמֶּלֶכָה וַשְׁתִּי לְבֹא בַדְּבַר הַמֶּלֶךְ... הַמֶּלֶךְ אַחֲשֵׁרוּשׁ אָמַר לְהָבִיא אֶת-וַשְׁתִּי הַמֶּלֶכָה לְפָנָיו וְלֹא-בָאָה" (פרק א' 12, 17). משום מה, לקחו לעצמם חז"ל את הרשות לקבוע כי המלאך גבריאל הצמיח למלכה ושתי זנב בישבן (!!!) ולכן בוששה להיענות להזמנתו של אחשוורוש (בבלי, מגילה י"ב ע"ב).

בעלתי ובחלתי

טענת אמיתי שיף לעיוות נוצרי

ירמיהו ל"א

באתר המופעל על ידי פעילי הארגון החרדי-קיצוני 'יד לאחים', טוען אמיתי שיף כי בילה 10 שנים בהכרות עם יהודים משיחיים אך החליט לשוב ליהדות הרבנית מאחר ולטענתו, מצא טעויות בברית החדשה, כאשר במרכזן הסתירה בירמיהו ל"א, שהיא, לטענתו של אמיתי שיף, מקור האנטישמיות בעולם.

אמיתי שיף טוען על ציטוטו של שאול השליח את ירמיהו פרק ל"א: "במקור הנביא אומר 'בעלתי במ' - היינו שהוא ימשול על העם היהודי, ולא 'בחלתי במ' - היינו שהוא מאס בו. ניתן לראות בברור כיצד מחבר אגרת אל העברים מצטט, משנה ומסלף מילה אחת קטנה וכך יוצר חיץ בין הברית החדשה לכאורה שהכהן הגדול החדש שלה הוא ישוע, לבין התנ"ך ('הברית הישנה'), ועל הדרך הוא גם תופס טרמפ וממציא יש מאין פרשנות משלה לכל הנבואה הזו של ירמיהו. כיצד לא קופץ מול עיני המשיחיים הסילוף המחריד המוציאה את כוונת הנביא מהקשרה במטרה מכוונת ומבהילה?

לא ברור אם כן מהיכן 'הקריצה' הנצרות וכותב האגרת על העברים את הסילוף הנוראי הזה של 'בחלתי במ'."

הפסוק המדובר בתנ"ך: "הִנֵּה יָמִים בָּאִים, נָא־הִ' וְכָרְתִּי, אֶת-בֵּית יִשְׂרָאֵל וְאֶת-בֵּית יְהוּדָה--בְּרִית חֲדָשָׁה. לֹא כְבָרִית, אֲשֶׁר כָּרְתִּי אֶת-אֲבוֹתָם, בְּיוֹם הַחֲזִיקִי בְיָדָם, לְהוֹצִיאָם מֵאֶרֶץ מִצְרָיִם: אֲשֶׁר-הִקָּה הִפְרוּ אֶת-בְּרִיתִי, וְאֲנִכִּי בְעַלְתִּי בָם--נָא־הִ'." (ירמיהו ל"א ל-ל"ב)

ואכן, באגרת אל העברים פרק ח', שאול השליח מצטט את פסוק ל"ב בצורה הבאה "וְאֲנִכִּי בְחַלְתִּי בָם" (בְּחַלְתִּי לעומת

בְּעַלְתִּי). אמיתי שיף טוען במאמרו כי השינוי הזה הוא סילוף ועיוות נוצרי ולכן גם מקור האנטישמיות בעולם. מאחר שמשמעות המילה "בחלתי" (מלשון בחילה) היא 'מאסתי', זאת לעומת "בעלתי" (מלשון 'לבעול' = לקיים יחסי מין ולא מלשון בעלי = הבעלים של).

האמנם סילוף של הנוצרים?

כנראה שאמיתי שיף לא ממש מכיר את הפירושים של חז"ל על הנושא. אבל כבר ראינו אצל הרב של אמיתי (הרב דניאל עשור) כי התעלמות מוחלטת מדברי חז"ל (אותם הם מחשיבים לתורה שבעל פה) הפכה לעניין של הרגל.

מה לרש"י יש להגיד:

"בעלתי במ, פירוש בעלתי ממש רוצה לומר אף שאני בעלתי במ והייתי להם לאלוהים המה הפרו את בריתי וכן תרגם יונתן אתרעיתי. והריק"ם פירש כי כל לשון בעילה שהוא דבר עם בית הוא לשון גנאי ורוצה לומר רצתי ופירוש בעלתי כמו בחלתי שענינו קצתי כמו וגם נפשם בחלה ב" (ספר מנחה חדשה, ספר ירמיהו, על סמך פירושי רש"י. 1829, ע"מ קלח)

הרב דוד סבתו משיבת ההסדר ברכת משה:

"כך נאמר בפסוק ל"א: "לא כְּבָרִית אֲשֶׁר כָּרְתִּי אֶת אֲבוֹתָם בְּיוֹם הַחֲזִיקִי בְיָדָם לְהוֹצִיאָם מֵאֶרֶץ מִצְרָיִם אֲשֶׁר הִקָּה הִפְרוּ אֶת בְּרִיתִי וְאֲנִכִּי בְעַלְתִּי בָם נָא־הִ'." הביטוי 'בעלתי במ' דורש ביאור. הרד"ק מפרש שהכוונה היא שהקב"ה 'בעל במ' בעבר, ואף על פי כן הם 'הפרו את בריתי'. הבעיה בפירושו של הרד"ק היא שסדר הפסוקים לא מובן. הפירוש השני הוא ש'בעלתי' הוא לשון גנאי כמו 'בחלתי', בגלל שהפרו את בריתי, מגיעה הבחילה בעם ישראל. " (אתר ישיבת ההסדר)

קסוטו (ע"י פרופסור הרטום):

"בעלתי במ/אף על פי שהם הפרו את בריתי, אני המשכתי להיות להם לאדון, כלומר לאלהים. לפי פירוש אחר, כאן ב.ע.ל.ב.ח.ל. (זכ' יא, ח): מאסתי בהם, מפני שהפרו את בריתי" (פירוש קסוטו על ירמיהו ל"א).

מסכת פסחים:

"פירש הרד"ק ז"ל ע"פ ואני בעלתי במ בירמי' סי' ל"א שכתב בעלתי כמו בחלתי עגייט קצתי כמו וגם נפשם בתלה בי ע"ש." (פסחים פרק ה' יהוידע כט)

אמיתי שיף, האם בכוונתך להאשים גם את רש"י, ישיבת ההסדר ברכת משה ואת הרב קסוטו כ"מסיונרים אנטישמיים" המעוותים את התנ"ך?

חשוב גם לזכור, בתקופת בית שני גרסא הנפוצה ביותר של התנ"ך היתה 'תרגום השבעים'. אמיתי שיף לעומת זאת קורא מתוך תרגום המסורה (אשר לא היה קיים

בתקופת הברית החדשה, אלא נכתב כ-1000 שנה לאחר כתיבת הברית החדשה). תרגום השבעים נכתב על ידי כשבעים סופרים יהודים משכילים הרבה לפני שהנצרות היתה קיימת והרבה לפני שישוע בכלל נכנס לתמונה. יהודים אלו בחור להשתמש במילה סαχάμ (עבור "בְּעַלְתִּי") שפירושה - לדחות \ לזנוח \ למאוס.

אם כך, לשאלתו המזלזלת של אמיתי שיף - מהיכן "הקריצה" הברית החדשה את המילה, על אמיתי להפנות אותה בראש ובראשונה לשבעים החכמים.

"הוי גוי חטא עם כָּבֵד עוֹן זָרַע

מַרְעִים בָּנִים מְשַׁחֲתִים עֲזָבוּ אֶת-

יְהוָה וַאֲצֻוּ אֶת-קִדּוֹשׁ יִשְׂרָאֵל"

"כִּי כָפִיכֶם נִגְאַלְוּ בָדָם, וַאֲצַבְעוֹתֵיכֶם

בָּעוֹן; שִׁפְתוֹתֵיכֶם, דִּבְרוּ-שִׁקָּר

לְשׁוֹנְכֶם, עוֹלָה תִּהְיֶה."

"מַעֲשֵׂיהֶם, מַעֲשֵׂי-אָנוּ, וּפְעַל חֲמָס,

בְּכַפֵּיהֶם. רַגְלֵיהֶם, לָרַע יָרְצוּ, וַיִּמְהָרוּ,

לְשַׁפֵּךְ דָּם נָקִי; מַחֲשַׁבְתֵּיהֶם,

מַחֲשָׁבוֹת אָנוּ--שׂוֹד וְשָׁבֵר,

בְּמַסְלוֹתָם."

"דֶּרֶךְ שְׁלוֹם לֹא יָדְעוּ, וְאִין מִשְׁפָּט

בְּמַעֲגֻלוֹתָם; נְתִיבוֹתֵיהֶם, עֲקָשׁוּ לָהֶם

כָּל דֶּרֶךְ בָּהֶם, לֹא יָדַע שְׁלוֹם."

"חֲדָשִׁיכֶם וּמוֹעֲדֵיכֶם שְׁנָאָה וּנְפִשִׁי"

"כָּל-עַצְבֵּיהֶם אֲשִׁים שִׁמְמָה כִּי מֵאֲתָנָן

זוֹנָה קָבָצָה וְעַד-אֲתָנָן זוֹנָה יָשׁוּבוּ"

"קֶצֶץ יְהוָה עַל-אֲבוֹתֵיכֶם קָצַץ: אֵל-

תִּהְיוּ כְּאֲבוֹתֵיכֶם"

"כִּי-עֲזָבוּ בְרִיתְךָ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת-

מִזְבְּחֶיךָ הָרָסוּ וְאֶת-נְבִיאֶיךָ הָרְגוּ

בְּחָרֵב"

מילים קשות אלו בהחלט הולכות להישמע לאמיתי שיף כ"ביטוי נוצרי אנטישמי". אבל רגע! חשבתם שמדובר בפסוקים מתוך הברית החדשה? אז זהו שלא, מדובר בנביאים ישעיהו, ירמיהו, מיכה, אליהו ואחרים בתנ"ך...

אתם מבנים, כל מי שלא מסכים עם הרבנים - הם ישר מתייגים אותו בתור "אנטישמי". קל ובוגר הא?

לסיכום, או שאמיתי שיף לא מכיר את את ההיסטוריה ואת דברי חז"ל כדי לדעת שהם בעצמם פרשו כך את המילה בפסוק. או, שהוא מכיר אך בונה על כך שהישראלי הממוצע לא יבדוק בעצמו ופשוט יקנה את שקריו. כך או כך, נחשף בפנינו עוד ניסיון נואש להסתיר את ישוע, המשיח היהודי - מעמו ישראל. ★

אכילת בשר בחלב?

"לא-תִבְשַׁל גְּדִי בַחֲלֵב אִמּוֹ" (שמות כ"ג)

סבור כי כוונתו האמתית של הפסוק אינה אלא לגדי בלבד, כותב: "וחכמים קיבלו שלא יאכלו ישראל בשר וחלב". אולם הרמב"ם ככל הנראה חשש פן יבוא פלוני ויאמר: "בשר העוף מותר מפני שלא נתפרש בתורה, כך החיה מותרת שהרי לא נתפרשה; ויבוא אחר לומר: אף בשר בהמה מותר, חוץ מן העז; ויבוא אחר לומר: אף בשר העז מותר בחלב הפרה או הכבשה, שלא נאמר אלא אמו". ו"לפיכך", הוא קובע, "נאסר כל בשר בחלב, ואפילו בשר עוף. אין זה מוסיף, אלא עושה סייג לתורה" (ועשיית "סייג לתורה", כידוע, היא מהמצוות החשובות ביותר שהטילו על עצמם חכמינו).

למרבה הפליאה, הבעיה בפרשנות של חז"ל למצוות "לא תִבְשַׁל גְּדִי בַחֲלֵב אִמּוֹ" מתגלה רק כאשר מחליטים להתייחס אליה ברצינות, ומיד אסביר למה כוונתי. אך לפני כן, ברצוני להדגיש שוב כי חכמינו ייחסו את האיסור של בישול בשר בחלב לכל סוגי הבהמות הטהורות וציינו כי חגבים ועוף מותרים מהתורה, אלא שהסופרים אסרו גם אותם, כפי שהראינו לעיל.

אמנם כאשר מעיינים בתרגום אונקלוס (תרגום התורה לארמית) מוצאים כי כתוב: "לא תיכלון בשר בחלב" (כלומר: לא תאכלו בשר בחלב). אולם חשוב לזכור כי אונקלוס (הנקרא גם עקילס הגר) - בן המאה השנייה לספירה - התגיר ע"י רבי אליעזר ורבי יהושע וקיבל על עצמו את ההלכה הרבנית. לכן אין להתפלא על כך שפירש את הפסוק "לא תִבְשַׁל גְּדִי בַחֲלֵב אִמּוֹ" בהתאם לפרשנות חז"ל.

אז מה הגיש אברהם לאורחיו?

קראו את התשובה לשאלה זו ולסוגיות דומות באתר: www.God.co.il/kosher

שאלוהים היה בוחר לשים את הפסוק ביחד עם שאר הפסוקים המדברים על מה מותר ומה אסור לאכול. כוונת המחבר בפסוקים אלו היא לא דיני-כשרות, השורש א.כ.ל. אפילו לא מופיע בשום צורה, אלא רק הציווי לא לבשל.

סמנטיקה: "חלב"?

רוב החוקרים כיום טוענים כי לא מדובר בחלב לשתייה, המילה המופיעה בפסוק היא "חֶלֶב" ולא "חֲלָב" (הנוזל הלבן שתנובה שמה לנו במקרה). לטענתם מדובר בשומן מוקשה של חיה, כך גם על פי מילון העברית המקראית הרשמי של אוניברסיטת בר-אילן, המילה חֶלֶב היא "שומן קשה". (עמ' 301) ניתן גם להשוות את המילה לפסוקים אחרים בתנ"ך, לדוגמה - שמואל א' פרק ט"ו פסוק כ"ב: "וַיֹּאמֶר שְׁמוּאֵל הֲחֶפֶץ לַיהוָה בְּעֹלֹת וּזְבָחִים כְּשֶׁמֶעַ בְּקוֹל יְהוָה, הִנֵּה שְׁמֶעַ מִזְבֵּחַ טוֹב לְהִקְשִׁיב מִחֶלֶב אֵילִים". גם בפסוק זה - ה-"חלב" הוא לא אחר מאשר שומן של חיה המוקרבת כקורבן.

פירושי חז"ל

הציווי "לא תִבְשַׁל גְּדִי בַחֲלֵב אִמּוֹ" מופיע בתורה שלוש פעמים (שמות כג 19; לד 26; דברים יד 21). חז"ל פירשו זאת באומנם כי שלוש הפעמים, כוונתן: "אחד לאיסור אכילה ואחד לאיסור הנאה ואחד לאיסור בישול". למרות שהפסוק חוזר על עצמו שלוש פעמים בדיוק באותו האופן וללא כל שינוי בניסוח, קבעו חכמינו כי האיסור לא חל רק על בשר גדי, אלא על כל בהמה טהורה. עד כמה שהדבר יישמע מוזר, הם התירו לבשל עוף בחלב ורש"י מאשר זאת באומרו: "פרט לעוף, שאין לו חלב. שאין איסורו מן התורה אלא מדברי סופרים". גם אבן עזרא, שהיה

הפסוק משמות כ"ג חוזר על עצמו שלוש פעמים בתורה באותה צורה בדיוק, אין בתורה שום מקום בו נכתב איסור על אכילת בשר בחלב, מחוץ לכאורה לקטע זה. על פסוק זה הוקמו במהלך השנים עשרות אם לא מאות מצוות ודינים על ידי רבנים שונים שיחד נעטף על ידי ההגדרה הידועה "כשרות", ובפרט כשרות כהפרדה בין בשר וחלב. מה זה שגרם בוקר אחד לאלוהים "להתעורר" ולהחליט שלא מתאים לו יותר שבני-ישראל יאכלו צ'זבורגרים? סתם ככה ללא סיבה נראית לעין, או שאולי היו אלה רבנים במהלך ההיסטוריה שלא הבינו את משמעותם של הפסוקים כפי שהתכוון המחבר?

ארכיאולוגיה

בחפירות ארכיאולוגיות באוגרית (צפון סוריה של היום, תל ראס שמרה), נמצאו הוראות לטקס עבודת אלילים עתיק יומין מזמנם של הכנענים הקוראות להקריב את צאצאיה של החיה המוקרבת בשומן אימה כמנחה לאיל, כלל הנראה הבעל, העשתרת או ענת. היה זה טקס פולחני מתוך כמה טקסים פולחניים ידועים בתקופת התנ"ך שנעשו על ידי העמים הנוכריים מסביב לעם ישראל. אם נקפוץ קדימה חמישה פסוקים נוספים נמצא ונגלה את הסיבה מדוע אלוהים ציווה את אשר ציווה:

"לא תשתחוה לאלוהיהם ולא תעבדם ולא תעשה כמעשיהם כי הרס תהרסם ושבר תשבור מצבותיהם".

מכאן ברור כי כוונת המחבר היא לא "אל תאכלו סוג זה של אוכל", אלא מצווה שלא לעבוד אלילים אחרים. שהרי אם בכל זאת הפסוק היה מדבר על אכילה, הגיוני היה

XRABBI.CO.IL
עדויות רבנים שבאו לאמונה בישוע המשיח

...

WWW.MESSIAH.CO.IL

...

איתן ומוטי משיבים
ל-100 הטענות המרכזיות
של הרבנים נגד ישוע,
נגד הברית החדשה
ונגד האמונה המשיחית!

